

200-5-15-1

No 225

Foardrachten,
Rimen en Sangen

FOR DE GRIENE BRILLOFT.

OPMAKKE en BY ENOAR SOCHT

TROCH

WALING DYKSTRA.

NJE PRINTINGE.

TO HEARRENFEAN. — BY J. HEPKEMA. — 1899.

160. E, 25 = .

FOARDRACHTEN,

RIMEN EN SANGEN

for de Griene Brilloft.

Opmakke en by enoar socht

TROCH

WALING DYKSTRA.

Nye Printinge.

To HEARRENFEAN, BY J. HEPKEMA. — 1898.

RIJKSUNIVERSITEIT UTRECHT

0506 1662

De stukjes, in deze verzameling voorkomende, mogen niet worden nagedrukt en geene vertalingen of gedeeltelijke navolgingen daarvan gedrukt of verspreid, zonder toestemming van den Uitgever

PETEAR FEN WOUTER EN JOUKE.

*Oernomd fen Jan Althuysen, mei frywhet foroaring, weilitten
en byfoegjen.*

JOUKE.

Wel, bûrman Wouter, ho sa ier
Al op 'e wei? Hwer wol dit hinne?
Ho sjugge jy sa nûvre blier?
Ho komt, dat jy sa eptich binne?
Myn ginst! hwet is dêr dôch to dwaen?
Hwet niget is der op in baen?

Of binn' jy hjir of dêrre bean
To gast, om jo ris tsjûk to iten?
Ik sjuch it, tinkt my, oan jou klean.
Jy habbe selde sokke riten,
Dat jy sa bjuster yn 'e pronk
Moarns sa bytiid al gean fen honk.

Ik wit net ho 'k it mei jo ha.
In boelgûd of in bistemerke
Dêr giet men sa dôch net op ta.
Dêr is fêst hjûd ek nearne tsjerke.
Ek g in bigrafenisse, wol?
Jy sjugge dêrfor hwet to gol.

WOUTER.

Né, Joukefrjeun, né, né, ik scil
Nen byt hjûd fen dat allegearre.
Dêr is alheel hwet oars op til;
Het nimmen jo dat yet forklearre?
Daen Oebles is de brêggeman
Mei Rinske, 't pûkje fen ús lân.

Nou seil ik hjûd to brilloft gean
 By 't jonge pear, en my ris tige
 Formeitse. 't Kin dêr nou op stean,
 Nou Daen sa 'n snipper wyfke krige
 As Rinske ien is, — dêr 't hy by dei
 Forsiker wol mei pronkje mei.

JOUKE.

Wel, hwet jy sizze! Better pear
 Scoe 'k siker nearne fine kinne.
 Hja binne beide kant en klear
 En seill' 't wol mei elkoar birinne.
 Ho binn' dy twa sa by 'noar komd?
 Ha jy dêr ek hwet fen fornômd?

WOUTER.

Ja, Daen hie wit ho lang al roan
 Krekt oft syn libben him forfeelde,
 It like wol, hy wier forjown;
 Gjinien bigrypte hwet him skeelde.
 Gjin ding koe him fornôegen jaen;
 Mar 't wier him om in wiif to dwaen.

JOUKE.

In âlde en algemiene kwael
 By bern fen ryklik tûzen wiken.
 Hwent Adam wier, nei 't skiedforhael,
 Ek fen dy kwael al út 'e liken;
 En 't aerdichst is: dy hied er al
 Foar dat er kommen is ta'n fal.

Erfsonde is 't dêrom net, dat 's wis.
 Dat lit him goedenôch biwize.
 En om 't gjin minske in strieskobbe is,
 Wirdt soks fen nimmen ek misprize.
 Sels Mozes het der neat fen sei,
 Do 'r Israël de plicht oplei.

Nei oar'ljues gûd mocht immen, sei er,
 Mei gjin bigearige eagen sjen :
 En dat forklearret er yet neyer,
 Mar neamt dêrby gjin oar'ljues bern.
 Dy to bigearjen stiet dus fry. —
 Mar kom, fortel hwet fierder my.

WOUTER.

Daen hie syn sin op Rinske slein.
 Hy hie de faem pas ienkear spritsen,
 Do spile hja him yn syn brein.
 Hy waard mei sydne triedtsjes litsen
 Fen Fjildhûs ou nei Grienterp ta.
 Dat fanke, tocht er, moat ik ha.

Hy kaem by hjar en dat wier goed ;
 Hy kaem ris wer, sa giet it folle.
 Mar einlings frege er hjar heel froed
 Oft hja mei him scoe boaskje wolle.
 Mar o ! ho dimmen seach de faem,
 Do 't hja dat wird fen him fornaem.

Hja naem it sels, sa 't like, kwea
 En woe sabeare lang net lije,
 Dat hy hjar mear kaem oan 'e lea.
 Gjinn glimke koed er fen hjar krije.
 En hwet er bea en hwet er sei,
 Hja hie de gek dêr sahwet mei.

Hy joech it mei dat al net oer ;
 Hy tocht, ik moat it al wer weagje.
 Hy sei : „Ho biste nou sa stûr ?
 Ho kinst my sa koelbloedich pleagje,
 En hâld dy fij en wêrs fen my ?
 Ik kin net libje bûten dy.

„Ik scil, as 'k ienkear dines bin,
 Dy altyd goed foar eagen hâlde,
 My jimmer skikke nei dyn sin

En alles yn 'e bêste fâlde
 Bilizze, en 'k wit net hwet wol dwaen
 Om dy mar wille en nocht to jaen."

Sa wist er mei syn ljeafdefjûr
 Hjar iiskâld hert op 't lêst t' oerwinnen.
 Hja rekke troch syn praet oerstjûr,
 Oan 't meallen rekken hjar de sinnen.
 Dat mirk de frijer dealske goed
 En krige do wer nije moed.

Op 't lêst ontglûpte 't jawird hjar.
 Hja sei: „Ik kin net langer swije;
 Ik bin oerwoan, ho 'k my ek war,
 Hwent, siker wier, ik mei dy lije.
 En dêrom war ik net mear tsjin;
 Ik fiel, dat 'k dy net misse kin." —

JOUKE.

Jawol; den wier 't in frijerij
 Sa 't se allegearre meastal rinne.
 Ik wit tominsten wol, dat wy
 Sa ek omtrint al klearkomd binne;
 En 't gyng mei jo en mei in oar
 Ek frij allyk, stel ik my foar.

Hwent as jy telle twakear twa
 Den scill' jy 't grif op fjouer bringe;
 En woll' jy griene ferwe ha,
 Den kinn' jy giel mei blaue forminge,
 Den ha jy 't; komt der strie by 't fjûr,
 Den giet it licht ta barnen oer.

Sa giet it ek mei frijerij.
 As feinten nei de fammen rinne,
 Binn' wy al lang sa wiis, dat wy
 It oare er wol by riede kinne.
 Docht de iene al efkes oars as de oar,
 Elk stelt op 't lêst it selde 'm foar.

In Fries frijt lang net as in Turk,
 En boerefolk net lyk as hearen.
 Yn Laplân giet it oars yn 't wirk
 As hjir; elk lân het syn menearen.
 Mar oeral draeit it hjir op út:
 Dat trouwen wirdt it einbislút.

WOUTER.

Jawol! en dat is moai, for wis,
 Oars koe de wrâld net gongber bliuwe.
 Mar witt' jy hwet yet moajer is?
 Den kinne wy en oare ljuwe
 Soms ek ris nei in brilloft ta
 En dêr in bulte wille ha.

Hwent nou rint hele Grienterp gear
 En set de soargen oan 'e side,
 Om lok to winskjen oan dit pear,
 Dêr elk en ien him oer forblydde.
 En ik wol as de hele rêst
 Ek dêrta dwaen myn goederbêst.

JOKE.

Ik winskje jo plezier dêr mei,
 En oan de ljuwe, dy 't nou pearje,
 In bulte foarspoed op hjar wei.
 Hja scille 't mei elkoar wol klearje;
 Hy het syn saken tige leard,
 Hjar stean de hannen net forkeard.

Ik winskje dat gjin syktme of skeel
 Of lêsten dy 't yens lok bidjerre,
 De jonge ljuwe fall' ta deel.
 Dat se altyd frede ha togearre,
 Den ha se in himel op 'e wrâld,
 En wirde nochlik mei 'noar âld.

WOUTER.

Ja, frede dat is 't bêste mar.

Sjuch, Joukefrjeun, jy moatte witte,
 Ik hab in segenwinsk for hjar;
 Dy seil 'k jo efkes hearre litte.
 'k Leau, dat 'k safolle mansk al binn,
 Dat 'k dat fenbûten rêdde kin.

„Ik winskje jimme, jonge ljuwe!
 In seaft en nochlik houliks-jok,
 En dat jimm' alle dagen prjuwe
 Oerfloedig segen en gelok.
 En dat de frede, ho 't ek rint,
 Biwarre bljuwt yn jimme went.

Dat Daen in bulte kenings-koppen
 Mar jimmer by 'noar skreppe mei.
 Dêr bljuwt it spil fen op 'e proppen;
 Hûshalden slynt in bulte wei.
 As 't mistich is yn 't kammenet
 Den is men skielik fen 'e set.

Noait moat de wille jimme ontwykje.
 Ik hoopje dêrta draecht ek by
 Sa nou en den in mûtel pykje,
 Dat opwaechst sonder tsjirmerij,
 En dat jimme ek nei tiids-forrin
 Ta treast en oanhâld wêze kin.

Bljuw by elkoarren lange dagen,
 Dat winskje 'k jimme tige ta.
 En ha jim somtyds lêst to dragen:
 Bitink den, dat moat elk sa ha.
 It libben jout ús sûr by 't swiet;
 Rju wille soms, mar ek fortriet.

Ik hoopje den dat jimme leare
 Om dat to dragen mei forstân;
 En sterkje elkoar yn deugd en eare
 En doch jim bêst mei holle en hân.
 Dy 't hjir de rjuchte wei ynslaen
 Krije ek wol fruchten fen hjar dwaen.

JOUKE.

Ik doch dêr by : Dat hja hjir bljuwe
 Sa lang yn wêzen, dat se bern
 Ha fen hjar bern, ja heger klieuwe,
 En bernsbern fen hjar bern yet sjen,
 As griene leaten om hjar hûs,
 Dy 't wille en nocht jaen by de rûs.

Den winskje 'k hjar for 't lêste yette,
 Dat hja hjir hjûd oer fyftich jier
 To gouden-brilloft-hâlden sitte,
 Mei al hjar neiteam sol fen tier.
 En nou, frjeun Wouter, dogg' jy mar
 Fen my de groetenisse oan hjar.

WOUTER.

Dat wol 'k mei alle ljeafde dwaen,
 Goêfrjeun, dêr seil net oan mankearje.
 Ik seil hjar ek wol kindskip jaen,
 Dat jy hjar mei sa'n winsk forearje.
 Jy stimme er ek mei yn forwis,
 As 'k ditte ta bislút yet siz :

O ! mochten ljeafde en frede aloan
 Yn disse wrâld regearjen bljuwe ;
 Den brieder er 'n hearlik tiidperk oan.
 Wol dêrta meidwaen, jonge ljuwe !
 Yn jimme hûs en bûten út ;
 Dat jout in nochlik einbislút.

DE MARSEKREAMMER.

Goen dei! ho giet it jimme?
 Ik scoe 'r ris nei fornimme
 Oft hjir hwet nedich wier.
 'k Scil — mocht ik nimmen lette —
 Myn kas mar iepen sette,
 Oars blijw't it like fier.

'k Hab alderhanne spillen
 En heel end al gjin prullen.
 'k Ha koarde, side en jern;
 'k Ha bân, in sint de jellen;
 Tofolle om op to tellen:
 Jim moatte mar ris sjen.

'k Ha skjirren, foarken, mûssen;
 Of bin je 'n spjeldekêssen
 Of nillekoker brek?
 Of spegeltsjes of kammen?
 Of doaskes for de fammen?
 Nairingen hab ik ek.

Doekspjelden, knoppen, ringen;
 In goudsmid jout dy dingen
 Net for sa'n pryske as ik.
 Dit gûd wirdt alle dagen
 For goud by follen dragen.
 Dat 's ek gjin skellemstik.

'k Ha poatlead om to skrjuwen,
 En waechs om mei to wrjuwen
 De kas en 't kammenet.
 Sigarepypkes, brillen;
 Ek spjelden, bêste nillen,
 En tige moai sajat.

'k Ha kralen, brune en swarte ;
 Of as jy habbe moatte
 Goekeape rôltsjes lear.
 'k Ha stive pipedoppen,
 En moaije spegelknoppen
 For fjouwer stûren 't pear.

'k Ha listjes om portretten
 Dêr eptich yn to setten.
 'k Ha pinnen, postpompier,
 Moai wyt en blaeu mei rûtsjes.
 Ek hab ik brieveptûdtsjes,
 Bynei forgees, dat 's wier.

Pyptsjettels for de rokers,
 En ek sigarekokers,
 Moai, sterk en brea-goekeap.
 Utpluzers, piptrochstekkers ;
 Hierspjelden, koarketrekkers ;
 Fen alles by de heap.

Skrjuwboekjes, ek mei laikes,
 En moaije orloasjekaikes,
 Trij' botsens mar it stik.
 Ek galgen oan 'e broeken,
 Koloanje om oan to rûken,
 Dy jou ik ek om skik.

'k Ha lange piperieren.
 Ek hab ik angelsnoeren
 Echt moaije en grif sa sterk
 Hast as in stûrtse line.
 Skearmessen, echte fine,
 Dat kinn' jy sjen oan 't merk.

Nachtpitten, gjin forkearde.
 Ek sjippe, wite en reade ;
 Hieroalje, brûn en giel,
 Dat rûkt allyk as roazen.

En hjir ha 'k beste doazen
Fen koper en fen stiel.

Hwet hoeft ik mear to sizzen ?
Elk sjucht de boel hjir lizzen ;
It sjen is altyd frij.
Om alles op to lêzen,
Dat scoe forfelend wêze ;
Mar 'n praetsje moat dêr by.

Dy 't nou de jonge ljuwe
Ris graech hwet aerdichs jouwe,
Dy fine hjir wol kar.
Ha 'k net hwet jimme tsjinnet,
Of sjucht faek ien syn sin net,
Bistel it my den mar.

Kin 'k net in bytsje slite ?
Dat scoe my danich spite.
'k Tocht, dêr 't safolle ljuw
Plezierich by 'noar binne
Scil 'k hwet fortsjinje kinne.
Dat falt my al wer ou.

Jong pear ! ik hoopje jimme
Scill' 't my net kwealik nimme :
Om jimme ginst foartoan
Woe 'k ek wol efkes frije
Ik kom mei 'n wike of trije
Tominsten mar ris oan.

Nou gean ik mar wer hinne.
It bêste ! al hwa hjir binne.
Ik reitse nou foarby ;
Dêr rinne ek fiers to folle.
Mar tink, as jimme wolle,
Tonei foaral om my.

To brilloft nôege.

Foar to dragen mei in brief yn 'e hân.

Fordeald! ik wird to brilloft nôege,
 Dat is in eare net gering!
 Dêr bin 'k sa danich oer forhûge,
 Dat 'k omtrint yn 'e hichte spring.
 'k Moat gau de snider komme litte,
 Myn bêste pak is net mear goed;
 Hy moat my daelk in nijen mjitte.
 In hege fine siden hoed
 Moat 'k ek mar út de stêd ontbiede.
 Ja, moglik yette folle mear;
 Dêr moat 'k my efkes oer biriede,
 Dat krij ik yet wol kant en klear.

Hwet scille in hopen spitich wêze,
 Dat ik sa'n swiden eare krij.
 Mar al hwa 't wolle kinne 't lêze
 Yn disse brief, ik jou se frij.

Och man! hwet scil ik dounsje en springe;
 En hwet scil 'k moaije toasten slaen!
 De fammen komplimenten bringe,
 En dêr in snedich wird by dwaen!
 In pittich brillofts-dicht scil 'k leare,
 En ek in tige grappich stik,
 Dêr 't alle minsken lûd fen beare,
 Dat nimmen 't moaijer docht as ik.
 Hwet scil 'k den eptich nige en bûge!
 It moed dat wirdt my siker fol.
 Och ginst! ik bin to brilloft nôege!
 Myn ljeave kostfrou! hear jy 't wol?
 Scoen' je ek net út 'e skroeven wêze,
 As jo dat oerkaem? Ja, oars net?

Ik moat de brief yet efkes lêze,
 'k Ha net goed op 'e datum let.

„Heechachte frjeun! Ik lit jo witte
 „Wy trouwe takomm' snjeuntomoarn
 „'k Forsiikje jo, as je yn ús krite
 „Ris komme, dat je ús net forjitte;
 Mar sjuch foarâl ris efkes oan.” —

Och hea! 'k ha niis to haestich lêzen.
 'k Ha neat gjin reden bliid to wêzen.

TOAST.

De ljuwe dy 't hjir hjûd de dei
 De sinne frjeunlik skinen sjugge,
 By 't earste stappen op 'e wei,
 Dêr tûzenen de reis op dogge,
 Dy troch dit ierdske libben giet,
 Meast lang net sonder slach of stiet:
 De houliks-reis, dy 't o! safolle
 De minsken t' onderfinen jout,
 En hwêrop mannich pakjes sjout
 Rju swierder as se habbe wolle; —
 Dy pas-foriene jonge ljuwe
 Winskje ik in pakje licht en seaft.
 Goefrjeunen! wol, as 't jimme bleaft
 Dêrop ris stevich mei my prjuwe,
 En rop de Breid en Brêgg'man ta:
 Lang moat jim libje en segen ha!

OAN 'T JONGE PAER.

WIZE: *Griet Snippel fen de Skarster Rien.*

As wer de golle maitiid komt
 En 't fjild forsiert mei grien en blomt,
 En alles docht ontweitsen, (*twa kear.*)
 Den liket ek wer minske en dier
 For nije bloei en nije tier
 Him fleurich ré to meitsen. (*twa kear.*)

Dat dogge ek jimme, nij jong pear!
 Jim smieten hjûd de lappen gear
 Fol blide moed en hope.
 Wy winske dat fortriet noch leed
 Of rampen al to hird en wreed
 Jimme ierdske wille slope.

De Brêggeman het nou syn sin.
 Al roan 't him wol ris efkes tsjin,
 Hy het syn winsk forkrige.
 Al bearde 't fanke nou en den,
 Hja wier ôfkearich fen in man,
 Dôch miend' se 't him wol tige.

Ja, Breid! jy staptën hjûd de dei
 Yn 't skipke en farre moatt' jy mei,
 Al mei 't soms waeje en rûze.
 Jy diene grif in goede kar.
 Wird hjûd en bljuw altiden mar
 In echtewiif út tûzen.

Jong pear! wy winksje jimme ta:
 Jim moatte lok en segen ha
 In lange rek fen jierren.
 Bljuw soun nei ligchem en nei geast,
 En fierje ienkear it gouden feest
 Mei earbre grize hierren.

YETTE OAN 'T JONGE PEAR.

WIZE: *Wy, wy litte ús tael net farre.* (It lieteboek, no. 6.)

Lit ús yet ris fleurich sjonge
 Op it boask fen disse twa.
 Alle minsken, âlde en jonge,)
 Liket moai dit houlik ta) *twa kear.*

Scoe 'r in pearke komme kinne,
 Dat elkoarren better past?
 Né wis, as er mear sa binne,
 Den in bytsje, leau ik hast.

Flinke Brêggeman! it bêste!
 Sikerwier, dou bist net min,
 Hwent in snipper fanke heste
 Siikke for dyn hert en sin.

Fleurich Breidtsje! al dyn sibben
 Binne oer dyn gelok forbliid.
 Hja bigripe, 't houliks-libben
 Wirdt for dy in goede tiid.

Libje mei elkoar plezierich,
 Lange jierren efterien.
 Krij ek berntsjes soun en tierich,
 Op syn minst in stik of tsien.

En ha jimme ienkear togearre
 Libbe fiif-en-tweintich jier,
 O! den wolle we allegearre
 Graech wer hawwe sa'n plezier.

Lit ús yet ris fleurich sjonge
 Op it boask fen disse twa.
 Alle minsken, âlde en jonge,
 Liket moai dit houlik ta.

HOULIKS-LOK.

no. 6.)

WIZE : *Wien Neêrlandsch bloed.*

Al is de wrâld gjin Eden mear,
 Mar jowt faek leed en rou,
 Dôch fynt men yet by mannich pear
 Wol echte ljeafde en trou.
 Mar as men 't lok allinne sjucht
 Yn losse wylde pret,
 Bigrypt men net it wiere nocht,
 Dat bljuwend wearde het.

In pear dat deugd en eare mint
 En frede stelt op priis,
 Dat fynt, sa wier, yn eigen went
 Bynei in Paradys.
 Dêr bljuwe ljeafde en trou bistan
 Ek onder ramp en lêst,
 En fine 't alderheechste lean
 Yn húslik lok en rêst.

De wrâld jowt faken wille en nocht,
 Dat útrint op fortriet;
 Dat selden lang oanien foldocht,
 Mar het mear sûr as swiet.
 Mar as in trouforiene pear
 Elkoar troch ljeafde bynt,
 Den jowt hjar 't húslik libben mear
 As me earne om údens fynt.

Wy winskje mei 'noar disse twa,
 Hjûd troch de trou forboun,
 Dat húslik lok fen herten ta,
 Ta oan hjar libbens-joun.
 Draech alle wrâlds-bikommernis
 Ienriedich, froed fen sin,
 Den libje jimme, — 't rint net mis, —
 Sa lökkich as 't mar kin.

*Psalm 128.**Frij neifolge.**WIZE : O donkre nacht, die duizend dagen.*

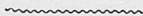
Dy man mei siker lokkich hjitte ;
 Dy deugd en eare mint
 En hâldt by alles doel en mjitte,
 Ho 't mei him giet of rint.
 Hy seil syn daegliks brea wol fine
 Troch de arbeid fen syn hân,
 En oer in bytsje lêst net grine
 Mei bjuster onverstân.

Syn echtewiif seil him oanbljerje ;
 Allyk as klimmergrien
 Seil hja syn smûkke went forsierje,
 En stypje dy mei-ien.
 Syn bern sille earbied him bitoane,
 En fleurich om syn dis
 Deis pronkje allyk in frisle kroane
 Fen leaten grien en fris.

Dat lok seil jimmes wirde kinne,
 Feestfierjend fleurich pear !
 As jimme mar it paed oprinne
 Fen wierheid, deugd en ear.
 Siikje alles mei gedild to dragen
 En jow gjin moed forlern,
 Den mei' jim hoopje yn letter dagen
 Op help fen jimme bern.

Wol noait it rjuchte doel forjitte
 Hâld oan de wierheid lêst,
 Den gean jim de âlde dei tomjitte
 Mei stille hope op 't lêst.

Den kinn' jim yette wille krije
 Mei bern fen jimme bern.
 Hwent dy hjar for 't forkearde mije
 Scill' dêrfen fruchten sjen.

Oan de Alden fen 't Jongpear.

WIZE: *Gezondheid klinkt in 't rond.*

Hwet âlder wol syn bern
 Net graech gelokkich sjen
 Yn disse wrâld?
 Hja ha mei soarge en noed
 Fen lyts ôf oan hjar hoed
 En wierne altyd yn noed
 For hjar bihâld.

As heite let en ier
 Al jimmer warber wier
 Om hwet gewin,
 Den hied er 't wol ris stûr,
 En 't foel him faken sûr;
 Mar alles hied er oer
 For 't húsgezin.

As mem fen de iere moarn
 Ta jouns let jimmeroan
 Die hwet se koe:
 't Wier om hjar berne bêst.
 Hja ginde hjar gjin rêst,
 As dêr hjar ljeafting lêst
 Troch krije scoe.

Hjar treast by al dy striid
 Wier 't útsjen nei de tiid
 Fen lean en rêst.

Binne iens dy bern ris great
 En den mar net forkeard,
 Den telle de âlden neat
 Hjar soarge en lêst.

Sa sjugge jimme nou
 Jim bern troch de echte trou
 For fêst forboun.
 Nou hoopje wy, it lean
 For 't iivrich pal to stean
 Scil jimme net ontgean
 Yn 's libbens joun.

Bilibje oan dit jongpear
 Rju wille, jimmer mear
 Fen nou ôf oan.
 Den krij' jim for 't gepiel,
 Mei moed en kreft as stiel,
 It wolfortsjinne diel,
 In earekroan.

FOR 'T JONGFOLK.

WIZE: *Hwet bist dou ljeaflik, riizjende simmermoarn.*

Frjeunen, frjeundinnen,
 Al hwa 't hjir wêze mei,
 Feinten of fammen,
 Dat nimt net wei.
 Elk moat syn bêst nou dwaen
 En tige spil útjaen.
 Binne er gûds fleurich,
 Wy dogge mei.

Hwent op in brilloft
 Foeget plezier en nocht.
 Hwa dy for ienkear
 Kwea dêr yn sjucht?
 Hjir passe stimers net;
 Dy sokke sinnen het,
 Ik scoe net witte
 Hwet dy hjir docht.

Wy ommers binne
 Frij en net oan 'e bân.
 Licht waeit it letter
 Oars op ús lân.
 War jimme disse joun,
 Bring mar de kop ris roun;
 Stadich hwet drinke,
 Dat hâldt ús soun.

Twa fen ús kinders
 Trouden hjir hjûd de dei
 Feinten en fammen,
 Dat is de wei!
 Licht ha fen úzen ek
 Wer gûden sa'n bistek,
 Om hjar to folgjen
 Gau efternei.

Lit se 't mar weagje,
 Dat is in goede saek,
 Hwent brillofthâlden
 Falt yn ús smaek.
 Kinne wy dat for 'n kear,
 Den sizz' wy: sokke mear!
 Siker, sa'n pretsje
 Komt net to faek.

't Jongtroude pearke
 Winskje wy lok op reis;
 Dat jimme foarspoed
 Krije onderweis.

't Giet jimme jimmer goed!
 Hâld altyd goede moed;
 Den kin jim mei 'noar
 Wille ha deis.

SELSKIPS-SANG.

WIZE: *Hwet scoe 't libben sonder sang.*

Libje lang en libje soun,
 Alle dy 't hjir binne,
 Sjuch fornôege yn 't libben roun
 Krekt sa lang jim kinne.
 Waechse er stikels op jim wei,
 Lit dy jimme n't lette.
 Mij se hwet en sjuch er nei
 Hwêr 't jim foetten sette.

Hâld altiden goede moed,
 Hwet er falt to dragen.
 Wês net al to folle yn noed
 Oer oanstearde dagen.
 Den bljuwt immen soun en bliid.
 Dy hjir 't minste grine
 Komme maklikst troch 'e tiid
 En scill' 't ein wol fine.

Fâl jim sels as stege skiep
 Net onnedich lêstich.
 Yt en drink mei smaek en sliep
 Alle nachten rêstich.
 Dy sa dogge scille joun
 Fleurich sjonge kinne:
 Libje lang en libje soun,
 Alle dy hjir binne.

IT BÊSTE FOETSJE FOAR.

WIZE : *Ik weet het wel, maar 'k zeg het niet.*

As 't tsjinrint wirdt men min to moed
 En gnoarrich faek fen skik ;
 Mar, frjeunen, dat is lang net goed,
 It is forkeard, siz ik.
 Dat keart gjin lêsten bûten doar,
 't Forswierret mar yens pak.
 It bêste foetsje moat mar foar,)
 Den komt men bêst to plak.) *Twa kear.*

Dy frolik is en hâldt him goed
 By hwet er onderfynt,
 Het trochgeans folle souner bloed
 As ien dy 't altyd grynt.
 Oerdedich kleijen set gjin smoar,
 Mar earder ongemaak.
 It bêste foetsje moat mar foar,
 Den komt men bêst to plak.

In hopen siikje faek hjar treast
 Hjir yn 't Skiedammer focht ;
 Wer oaren bite en klauwe om 't meast,
 En ha gjin oare nocht.
 Mar 't iene like folle as 't oar
 Is kleare bare lak.
 It bêste foetsje moat mar foar,
 Den komt men bêst to plak.

Goefrjeunen, ho 't ek draeit of rint
 Yn disse wide wrâld,
 Ik leau dat hy it measte wint
 Dy by de streek him hâldt.
 Hwent as men rekket bûten 't spoar
 Komt m' op in glydrich flak.
 It bêste foetsje moat mar foar,
 Den komt men bêst to plak.

WER IN SELSKIPS-SANG.

WIZE: *Fen de Dútske Polka.*

Nou de soargen út de holle.
 Soargen jowt it fiers to folle.
 Foart der mei! smyt se wei,)
 Nou 't ús wille barre mei.) *twa kear.*

Lit ús nearne swier oer tille.
 't Is ús nou to dwaen om wille;
 Spring en sjong! wy binn' jong
 En it libben giet syn gong.

As wy álde strampels binne
 En op trije skonken rinne,
 Binn' we er ou. War jim nou!
 Hwent dy tiid komt ridlik gau.

Lit de dompers hersenskrabje,
 Lit se kibje, lit se rabje.
 Libje wy bliid en frij,
 Dêr bljuwt immen flúker by.

Lit gûds dy 't net gyng nei winsken
 Spitich wêze op alle minsken,
 Mei gegryn, fol fenyn;
 Sokken ha de divel yn.

Tsjok fen bloed en swart fen galle
 Binn' se dy 't oer striekes falle.
 Hja binn' mis, dat is wis,
 Om't de wrâld gjin doafpot is.

't Bloed moat flot troch de ieren rinne,
 't Each moat helder bljuwe kinne;
 Alles stjûrd wol to moed.
 Dêrfor is biweging goed.

Ja! de soargen út de holle.
 Soargen jowt it fiers tofolle.
 Foart dêr mei! smyt se wei,
 Nou 't ús wille barre mei.

JOLLE EN JAPKE.

WIZE : *Fen Nicola.*

Jolle sei tsjin Japke :
 Weagest it mei my ?
 Jonge né ! sei Japke,
 Ik bin net for dy.
 Set dat út 'e holle ;
 'k Jow om dy gjin bean.
 Tige bêst ! sei Jolle,
 Ik scil hinne gean.

Hinne gean, hinne gean, ja, ja, ja !)
 't Is gjin bean, 't is gjin bean, ha, ha, ha !) *twa kear.*

Ik kin wol ien krije,
 Japke, bûten dy.
 'k Hab in bûrkerije
 Mei in fjirtich kij.
 Miede ha 'k en finne
 Njuggentich pounmiet.
 Japke stjûrst my hinne,
 'k Gean nei Klaze Griet.

Klaze Griet, Klaze Griet, ja, ja, ja !)
 Klaze Griet, Klaze Griet wol my ha.) *twa kear.*

Jonge né, sei Japke,
 Al to haestich net.
 'k Sei it út in grapke,
 Mar ik bin biredt.

't Hie dy spiten letter,
 Wie'st nei Kike gien.
 Japke past dy better
 As in oaren ien.
 Jolle, ja, Jolle, ja, 'k wol dy ha. }
 Jolle, ja, Jolle, ja, 'k hear dy ta. } *twa kear.*

TAFELSANG.

WIZE: *In frije sin, in flinke moed.* (Fryske sang, bl. 64.)

OF: *De Paus leeft heerlijk op deez' aard.*

Kom frjeunen, nou ris oan 'e dis.
 Ho fol fen geast in minske ek is,
 Hy tsjinnet dôch for flesk en bloed
 To soargjen of it komt net goed. (*Twa kear.*)

Wy ha nou al sa'n poas oanien
 Us bêst mei willemeitsen dien,
 It komt nou oan 'e mage ta,
 Dy moat ris wer hwet oanfier ha.

Nou frjeunen! smaeklik iten den.
 Hjir is wol; nim er jimmes fen.
 Pak goed fen alles yn, mar sa
 Dat jimme er moarn gjin lêst fen ha.

BY 'T SKIEDEN.*Op in bikende wize.*

Hwet moai giet dûrret meastal koart, och ja!
 Wy binn' hjir yette mar in hoat, och ja!
 Nou wirdt it al wer tiid fen foart;
 Wy habbe ús nocht net, mar it moat,
 Och ja! och ja! och ja!

't Foldie ús hjir oerútte bêst, o ja!
 Dit het sa'n moaije brilloft wêst, o ja!
 Dat waerden we oermoarn wer sa bean,
 Wy scoene er graech wer hinne gean,
 O ja! o ja! o ja!

Wy tankje jimme, jonge ljuw! o ja!
 For alles hwet wy hawn ha nou, o ja!
 Dit frjeunskipsblyk forjitte wy
 Net gau, al is dit feest foarby,
 O né! o né! o né!

Kom ek by úzes mannich kear! o ja!
 Wy wolle mei sa'n flink jongpear, o ja!
 Graech frjeunskip ha, jier út, jier yn:
 Yn golle oprjuchtens, net yn skyn:
 O ja! o ja! o ja!

Nou, jonge ljuwe! for it lêst, och ja!
 Wy hoopje, 't giet jimme altyd bêst, o ja!
 Krij wille en lok by 't mietkoer-fol!
 Hab tank for alles en farwol!
 Farwol! farwol! farwol!

NEI IN TASPRAEK.

WIZE : *Nicola, Nicola, ha, ha, ha.*

Dat wier moai! dat wier moai! ja! ja! ja!
Tige moai! tige moai! ha! ha! ha!
Dy mynhear, dy mynhear spriek mar ta.
Sokke mear! sokke mear moatt' wy ha!

DE SWARTE SPEGEL.

De Wiersizster moat in foege tinte om hjar hinne ha, as 't kin; oars kin 't ek foarby. Hja moat efter in tafeltsje stean mei hwet gûd der op, dêr 't bygelovige lju de grize fen oer de grouwe gean kin: ek in iepenslein boek mei mietkindige of stjerrekindige figuren, of oars rare printen; ek in spil kaarten. En den de swarte spegel. Dy kin makke wirde fen in stik glês, dat men oan de iene kant swart ferwet. Dat mat yn in boardpompieren omskot, mei twa deksels, dy moatte tagelyk optild wirde kinne en ek ien foar ien. Wirde se beide tagelyk optild, den sjucht men yn 'e swarte spegel. Wirdt allinne 't bûtenste optild en 't binnenste bliuwt sitten, den sjucht men dêr op in great read hert yn de foarm fen hertenaes, — dêr 't forskate figuren yn teikene binne, dy 't onskildige nocht en wille bitsjutte moatte. Der moat soarge wirde, dat it folk dat dûbeld spil net opmerkt. — It moat foarút yn stilte ré makke wirde hokker feinten en fammen by de Wiersizster komme scille en ek hwet kaert elk fen hjarren lûke scil. Dêrby tsjinnnet soarge to warden dat de taspraken fen de Wiersizster sahwet tapaslik binne op de persoanen dy by hjar komme. As 't nedich achte wirdt de taspraken hwet to foroarjen nei foarkommende omstânnicheden, den scil der meast wol immen to finen wêze, dy genôch rimelje kin om dat klear to spyljen.

DE WIERSIZSTER SPREKT IT FOLK TA.

Kom, feinten, fammen allegearre!
 Hwa wol de rjuchte wierheid hearre
 Fen hwet er to bilibjen het?
 Kom mar by my en skromje net.
 Ik scil jimme út de kaarten sizze
 Hwer 't jimme yette bleat for lizze.
 It mei plezierich wêze of min,
 En tige bêst of net nei 't sin,
 Ik scil jim krekt it lexum lêze,
 En 'k mij gjinien, dat mei net wêze.
 Ik doar wol sizze: er het gjinien
 Sint Adams tiden yet bistan
 Sa knap as ik, om oan jim allen
 To sizzen jimme lotgefallen,
 Sa wier, sa dúdlik en sa klear:
 Sa die, sa docht it nimmen mear.
 Mocht Akkemoai fen 't Fliet hwet kinne,
 Ik scil 't foarsiker fen hjar winne.
 Ald Foek fen Heech koe ek wol hwet,
 Mar hwet ik kin, dat koe hja net.
 'k Hab jierren eiterien studearre
 Yn 't lân dêr 't jimme noait fen hearre,
 Kom op nou, feinten, fammen! kom
 Mar binnen yn myn heilichdom.
 Al is 't fen bûten mar âld linnen,
 De wiere wysheid is dêr binnen.

De earste feint freget nei 't takommende lot fen it pastroude pear.

DE WIERSIZSTER.

Jy freegje for de jonge ljuwe.
 For en, dy hjûd trouwe,
 Hwet lot der weilein is for hjar.
 Lûk mar in kaert hjir út, hawar!
 De *hertenaes*! Dat wol hwet sizze.
 Ik scil him foar de spegel lizze,
 De swarte spegel, dy strak seit
 Hwet yn dy kaert bisletten leit.

Hja tilt de beide deksels op, leit de kaert op 't glêd fen 'e
spiegel en docht den it doaske wer ta.

As nou yet oaren witte wolle
Hwet lot hjar hinget oer 'e holle,
Dy kin 'k wol earst to reden stean.
Ik doch it for in billik lean.

De twade feint is in krudenier.

DE WIERSIZSTER.

Frjeun, woene jy fen my hwet witte?
Mei 'k mar in kaert jo lûke litte?
Jy sjugge wol sa gol en blier;
Jy binne fêst in krudenier.
Dy sjen by 't thé- en kofjeweagen
In famke ek altyd blier yn 'e eagen,
Mei 'n frjeunlik praetsje er by; hja het
Den de oandacht op 'e skealjen net.
'k Siz net, dat jy it dêrom dogge.
Dat jy graech kreaaze fammen sjugge,
Dat is natûrlîk, om 't der yet
Gjin wyfke jo op side stiet.
Mar woll' jy mear fen my fornimme,
Den moat jy mar in blêdtsje nimme.
Hwet ha jy dêr? De *klaverfrou*!
Dêr lês ik út, dat ienkear jo
Sa'n minlik skepsel 't hert ontfonket,
Dat mei sa'n klaverblêdtsje pronket
Fen ljeafde, deugd en soun forstân.
Hja libbet earne yn 't fryske lân.
As jy de kost fortsjinje kinne,
Bljuw den mar net to lang allinne,
Hwent sikerwier! den wird' jy 'twys
Hwet Adam fêlde yn 't Paradys.
Sjuch altyd mar hwet om jo hinne.
Hja scil jo wol tomjitte rinne,
Dy moaije, ljeave klaverfrou,
Dy 't yn'e widze laei for jo.

De trêdde feint is in smid, of immen dy 't mei izerwirk
of sahwet to dwaen het.

DE WIERSIZSTER.

Jou doel scil, tink ik, ek wol wêze,
 Ik moat for jo de takomst lêze.
 Lûk mar in kaert, dat is 't bigjin.
 De *hertenfrou*. Dat stiet net min.
 Ik sjuch, jy tinke hast to trouwen,
 Dat komt jo, leau ik, net to rouwen.
 It famke, dat jy útkard ha,
 Draecht jo in hert fol ljeafde ta.
 As jy hjar ek sa tadien binne,
 Den scill' jy 't bêst mei hjar birinne.
 Jy gean mei izer om en stiel,
 Mar habbe fêst gjin iz'ren siel.
 Jou gûd, dêr scill' jy wol om tinke,
 Moat altyd as in spegel blinke.
 It mei net ruskje, ho gering.
 De ljeafde is ek in noedlik ding,
 Dy moat ek blank en helder bljuwe,
 Oars rint it mis mei troude ljuwe.
 Pas altyd op jou saken goed,
 Mar stean ek foar jou ljeafde noed,
 Om se altyd suver to biwarjen.
 Bigjinn' jim soms to harrewarjen,
 Slaen daelk dat ierdnantsje op 'e kop,
 Oars waechst it licht ta'n divel op.
 Sjuch, as jy dêrfor altyd weitse,
 Den scill' je in bulte wille smetse;
 Hwent is jou gûd hwet hird en swier,
 Jou oanstead wiif is seaft en blier.

De fjirde feint is net heel jong mear.

DE WIERSIZSTER.

Jy binn', ha 'k jo nei wierheid sketten,
 Al for de skutterije metten.
 Mar hear jy graech fen my hwet mear,
 Lûk mar in kaert, den komt it klear.
 De *skoppenboer*! Dêr scoe me op roppe
 Fen dinder! Hwêr wol dy jo skoppe?
 Ik scil 't jo gau forklearje, man;

Hy wol jo bringe oan jou foastân:
 As jy jou libben sa forslite
 En net jou tiid to brûken wite,
 Den wirde je yn 'e fodkoer skopt,
 Wyls 't alles jo tomjitte ropt:
 De minske is hjir net om allinne
 To libjen. Sjuch mar om jo hinne,
 Ho 't alles grienet, waechst en bloeit,
 En ho 't it jongfolk frijt en djoeit,
 En ho'n bult pearren blide ljuwe
 Yn disse dagen al wer trouwe.
 De jonger ein giet jo al foar;
 Binn' jy allinne toar en soar?
 Woll' jy jou libben sa fordutsje?
 Dat kin jo sels noch oaren nutsje.
 Dat moat net. Nim in oanrin mar;
 Hjir op 'e brilloft is wol kar.
 As jy de line om 't hea mar lizze,
 Den lit in fanke hjar wol sizze.
 En ha je 'n fûgel yn 'e kau,
 Den binn' jy bliid, dat siz ik jo.

De fyfte feint is frijhwet jonger.

DE WIERSIZSTER.

In feint sa fol fen libbens-wille,
 Scoe dy nijsgjirrich wêze scille
 To witten hwet it libbens-lot
 Him jaen scil? Nou, dat neam ik sot.
 Mar lûk in kaert. — De *klavertsien*!
 Dat 's ommers allegearre grien.
 Hwet wol dat sizze, tink' jy nou?
 Ienfâldich *dit*, forklearje 'k jo:
 Ploaits jy de blommen dy 't jy fine;
 Liz 't stadich oan, den brekt de line
 Net gau. Fornim er mar net nei,
 Hwet jy yn 'e takomst wachtsje mei.
 Hwent koen' jy dat ris sjen of hearre,
 Licht scoe 't jou libbens-nocht bidjerre.
 Pas op jo sels by nacht en dei,
 Of oars sein: bring jo sels net wei.

Jy hâlde, mien ik, wol fen farren;
 Mar as jy sile op feart of marren,
 Den hâld' je 'n each yn 't seil, net wier?
 Doch dat by alles, let en ier.
 Draech soarg mei nije freamde dingen
 Jo sels net yn tsjokwaer to bringen.
 Hwent hynzers sonder kop en grom
 Binne ek gefaerlik. Tink er om,
 Dat je op in filesovepide (*)
 Yet net ris nei de moanne ride,
 Of yn in âlde moddersleat.
 Mear siz ik jo for diss' kear neat.

De sechste feint is oan 'e deune kant.

DE WIERSIZSTER.

Ik lykje 't hjûd wol drok to krijen:
 Dêr is fordeald al wer in nijen.
 Wol dy ek fen syn libbens-paed
 Hwet witte? — Lûk den mar in kaert.
 De *klaveraes*! — Nou kin 'k bigripe,
 Jy binn' goed útslept en bislipe.
 Jy passe wol op klaveraes;
 Dat is yn disse tiid net dwaes.
 Mar as jy dat mei nocht dwaen wolle,
 Krij 't den foaral net yn 'e holle
 Dat inkeld for jo sels to dwaen.
 Né, seil 't jo rjuchte wille jaen,
 Den moatt' jy net allinne bljouwe,
 Mar mei in snipper famke trouwe,
 Dy 't ek goed op hjar saken past.
 Den komm' jim fleurich oan 'e kost.
 Doch lyk as dy twa dy dêr sitte,
 En hjûd hjir brilloft-hâlde litte.
 Sa'n wisse knikker lyk as jo
 Moat hjar mar folgje ridlik gau.
 Sjuch út jou eagen alle dagen,
 Den wird' jy stielich net bidragen.

(*) Velocipède.

De ljeafde makket follen blyn,
 En dy forgapje hjar op skyn.
 Mar jy kinne echt en falsk wol skiede,
 En litte jo net gau forliede
 Troch flikkerglâns of hól geblaes.
 Jy binne fûl op klaveraes
 En seille stielich wol ien fine,
 Dy 't mei jo lûke wol ien line.

Nou komt dêr in faem.

DE WIERSIZSTER.

Kom oan! dit mei ik nou ris lije.
 Ik tocht al, scoe 'k gjin fammen krije.
 To freegjen nei hjar libbens-wei?
 Binn' dy dêr net nijsgjirrich nei?
 Dat scoe bysonder hjitte kinne.
 As froulju net nijsgjirrich binne,
 Den binne se ommers net sa 't heart.
 Mar kwea nim ik it hjarren net;
 Hwent ommers troch nijsgjirge ljuwe
 Moat just myn saekje fleurich bliuwe.
 Dus famke, hâld jo mar bidaerd,
 En lûk nou, as 't jo bljeaft, in kaert.
 De *hertentsien*! — Wel, dat is tige!
 Nou ha 'k it yn 'e rekken krige:
 Sa'n eagen wirde er hjir en dêr
 Al op it famke smiten, hear.
 Ja, dat binne allegearre herten,
 Dy winskje 't lot mei hjar to parten,
 En wolle hûnderttûzen smerten,
 As 't wêze moat, wol lije om hjar.
 Dus faem, jy habbe romme kar.
 Wês jy nou op jou iepenst mar,
 Dat je út dy heap de rjuchte pakke.
 Der wirdt soms ek parade makke,
 Troch snaken, dy 't je op 't lêst forlakke.
 Mar jy binn' net sa bare dom,
 Jy tinke dêr wol efkes om.

En kin je ien fine dy je 't miene,
 Hâld jy jo den mar by dy iene,
 En stap den op 'e libbens-wei
 Mei him it pear fen hjûd mar nei.

Wer in faem.

DE WIERSIZSTER.

Al wer ien! Woll' jy hjir mar komme?
 Wês for 't âld minske net biskromme,
 Dat yn de tsjustre takomst sjucht,
 Hwet leed jo wachtet en hwet nocht.
 Mei 'k mar in kaert jo lûke litte?
 De *klaverfjouwer*! Sa 't jy witte
 Is dat in teiken fen gelok.
 De klaverfjouwer waechst net tsjok.
 Yn klaverlân, yn miede of finne
 Seil immen selde ien fine kinne;
 En sjuch! jy fine 'm hjir sa mar.
 Dat teikent goed, hâld ik er for.
 Hwent fammen lyk as jy ien binne,
 Seil me ek net folle fine kinne.
 Ik liz jo 'n bulte wille ta,
 Omdat je er tige slach fen ha
 Oeral rju wille to forsprieden
 En alles nei jou hân to lieden.
 Ja, lokkich is de man, dy 't jo
 Bilêze kin troch ljeafde en trou,
 Dat jy jo fêst oan him forbine.
 Hy seil in klaverfjouwer fine;
 En yn syn hûs seil dei by dei,
 Hwet waer 't dêr bûten wêze mei,
 De sinne jimmer frjeunlik blinke.
 Jy moatt' mar goed om alles tinke,
 En met de rjuchte Jozef jo,
 Slaen den biljeaven him net ou.

De trêdde faem is in boerefrominske.

DE WIERSIZSTER.

Dêr sjuch ik wer in famke kommen.
 Ik hie 't wol oan my sels fornommen,

Dat jy hjir wêze moasten hjûd.
 Nou binn' je er al en dat is goed.
 Hjûd is 't jou dei, moarn wier 't gefaerlik.
 Lûk mar in kaert. Ho wonderbaerlik
 Kin 't somtyds treffe! — *Klaverboer!*
 Nou ha 'k it dalik op 'e loer.
 In boer dy 't lannen het en grounen,
 De romt ryksdaelders ek en gounen,
 Effekten en mear sok gerei,
 Nimt mei 'e tiid dit fanke mei.
 Honear? Dat leit foarearst yn 't tsjuster.
 Mar langer lyn as bet-earjister
 Do ha dy twa elkoarren met,
 En dat het mear as frjeunskip set.
 Nou, as 't him om in flink boerinne
 To dwaen is, mei er oeral rinne
 Foar dat er better fine seil
 En dêrom, fanke, wês mar stil
 En wol to moed en onbiskromme;
 It seil wol hast yn oarder komme.
 Ik wit hy wol gjin oaren ha.
 Liz jy jo mar op plichtdwaen ta,
 En lit den frij de ljuwe rabje,
 Ouginstich wêze en hersenskrabje,
 't Komt jo net oan 'e kâlde klean.
 Hâld jy mar moed! it seil wol gean.

De fjirde faem is in jiffer, of liket dêr op.

DE WIERSIZSTER.

Kom, jonge jiffer! dat mei 'k lije,
 Dat jy ek myn wiersizzerije
 Forsiikje. Woen' je 'n kaertsje ha?
 Hawar! pak, as 't jo bleaft, mar ta.
 De *rûtenacht!* Hwa wit ho folle
 Scoe mannich for dy kaert jaen wolle.
 Mar dat jout neat, al komme er tsjien;
 Hy is for jo, oars for gjinien.
 In hûs mei greate spegelruten,
 In pracht fen binnen en fen buten,

Wirdt de iene of de oare tiid jou went.
 Ho lang, dat is yet onb kind.
 Dêr scill' jy lokkich wêze kinne
 As je yn jo sels tofreden binne.
 Oars scil 't jo moglik net foldwaen.
 It kin ek maklik sa bislaen,
 Dat lju dy 't op 'e heide húzje
 En dei by dei yn 't sân omgrúzje,
 't Sa goed wol habbe nei hjar sin
 As jy den. Dêr wit ik net fen.
 Dit wit ik wol: dy earme sielen,
 Dy bouwe dêr gjin loftkastielen.
 Dy dêr mei piele habbe faek
 Op bljuwend lok net folle raek.
 Mear hab ik nou net to fortellen.
 Ik ried jo yette ta jou bêst,
 Jo net tofolle foar to stellen,
 Den fâlt it maklikst mei op 't lêst.

De fyfte faem is forsein, of dat wirdt dêr for hâlden.

DE WIERSIZSTER.

Jy woenen ek fen my hwet witte?
 't Is goed; dat kin wol lokke yette.
 Myn ginst! hwet bin jou hânnen kâld.
 Wit jy hwêr 't ik it nou for hâld?
 Jy binn' forsein oan de iene of de oare;
 Ja, 'k scoe dêr wol op swarre doare.
 Lûk mar in kaert, den wit ik 't klear.
 Sje dêr! dat is de *hertenhear*!
 Nou ha 'k de hele saek ontditsen.
 De hertenfrou is niis hjir litsen.
 Scill' jy licht dy jongkearel ha?
 Dat liket my oerhearlik ta.
 Is hy jow sin en jow bihagen,
 Den krij' jy mei him bliide dagen.
 Hy is net hurd en kâld as stiel,
 Mar seaft as side en as terwiel.
 Hy scil jo streakje, flaeije en troaije,
 En altyd grif jou sin wol roaije. —

Bileaning wol 'k fen jo net ha
 Mar komt it oan jou brilloft ta.
 En kinn' jim my dêr ek by brûke :
 Ik seil gjin fize mûle lûke
 For 'n hapke beane op brandewyn.
 Liz jy in goed wird for my yn,
 Den rint it lok, dat alle minsken
 Sint Adams tiid elkoarren winsken,
 Jo yn jou houliks-libben ta.
 Hawar! ho woll' jy 't better ha?

Nou moat ik ek ris ondersiikje :
 Ho seil de hertenaes nou lykje,
 Dy 'k yn myn spjegeldoaske ha?

De Wiersizster docht nou 't iene deksel fen 'e spiegel iepen
 en 't oare bliuwt sitten. Dêr stiet in great read hert op.
 Yn dat hert is de roune wrâld teikene, mei alderhanne figuren
 dêr op, dy onskildige nocht en wille bitsjutte moatte.

Hwet is dat hert forgreate! ja,
 In hele wrâld fol nocht en wille
 Sjuch ik dêr yn. Nou, jimme scille
 Bigripe fêst, dat dit it hert
 Fen 't nij jongpear forbieltsje moat.
 Mar ha se den mar ien togearre?
 Wel wisse! dat wirdt sa forklearre :
 Hjar herten binne raend oanien.
 Ien hert en sin ha hja gemien,
 En dêrtroch se ll' se lökkich wêze ;
 Dat kin ik út de kaerten lêze.
 It houlik, dat is faek al sei,
 Rint altyd oer gjin sljuchte wei.
 Mar meije er soms ek rampen komme
 Myn jonge frjeun, wês net biskromme
 For 'n bytsje lêst of lytse skea.
 Dy dwaen yen dalik net de dea.
 Jy scille jo wol warre en reppe,
 En 't wyfke seil wol mei jo skreppe ;
 Hja makket grif hjar plak wol skien.
 In help sa minlik en sa grien

Seil jo it libben sa forswietsje,
 Dat jy it lok folop genietsje.
 Ik hoopje dat ik jimmerwei
 Fen jimme soks fornimme mei.
 In sekfol winsken op to lêzen,
 Dat scoe, tinkt my oertollich wêze.
 Jim witte, sonder dat ik 't siz.
 Dat jimme lok ek mines is.

Brillocks-dicht.

De wrâld wirdt âld, de wrâld wirdt jong,
 En folle saken gean hjar gong
 Allyk as lang tofoaren.
 De troude ljuwe krije bern,
 Dy wurde ringen great en sjen
 Den ek wer út nei oaren.

Dat frijt den soms in hele poas,
 Den foar de wyn en den wer oars;
 It jowt faek hwet to stellen.
 Men mient de striid is al folbrocht,
 Den wirdt de hope, ear 't men 't tocht,
 Wer ond'r 'e foetten helle.

Mar op it lêst den komt it klear.
 Den is der oars gjin letsel mear
 As ho de kost to winnen.
 Den stiet it oan in boerkerij
 Of oan in oar bidrjuw, hwêrby
 Men side tinkt to spinnen.

Den dêrom swalkje 't lân yn roun.
 En het men 't al syn dagen foun,
 Den kin min kening kraeije.

De minsken roppe elkoarren ta:
 Wit jimme 't ek al? Mei dy twa
 Seil 't wêze takomm' maeije.

Sa krige ek wer dit jonge pear
 De saek mei glâns en eare klear.
 Nou sjen se neat tomjitte
 As nocht en wille sonder ein.
 Ja, lang al waerd der tocht en sein ::
 Safolle dagen yette!

Safolle dagen, den binn' wy
 Yn eigen dwaen en bliid en frij,
 Troch de echtebân foriene.
 't Is oft de tiid bynei net eint,
 Sei faek it fanke tsjin de feint,
 As hja togearre wiene.

Al hâlden de âlde lju hjar foar:
 Mei 't trouwen iepent men de doar
 Fen rju bikommernisse;
 Hja tinke: Mient men 't elkoar goed,
 En wirdt it spil mei oerliz stjûrd,
 Den kin men folle risse.

't Foarûtsjen is al kleare nocht.
 En as men somtyds wolkjes sjucht,
 't Is krekt oft dy fordwine.
 Hja scille, hoopje se, op hjar wei,
 Hwet faek in oar dêr ek fen sei,
 Meast altyd roazen fine.

Mar ongelokken farre mei,
 En dy 't hjir siikket om in wei
 Dêr 't him gjin stikels lette:
 Al siikket dy ek hondert jier,
 Hy bringt it noait bysondre fier,
 Dêr kin er him nei sette.

Dy 't, as er hwet yn 't onleech sit,
 De moedfear dalik hingje lit
 En leit it op in grinen
 Oer 't knipen fen 'e houliks-bân:
 Dy het it net goed foar 't forstân
 Hwêr 't baet by is to finen.

Mien net, dat immen dy net trout,
 Gjûn lêsten troch it libben sjout.
 Hy libbet as forlitten
 En fynt yn tiid fen leed en smert
 Faek nimmen om 't forkroppe hert
 Fortroulik leech to jietten.

Né, lêsten kinn' wy net ontgean,
 't Sy troud of dat we allinne stean.
 En dêrom, jonge ljuwe,
 Fyn ik it ek fen jimme goed,
 Dat jimme nei goed oerliz hjûd
 Mar foart wêst ha to trouwen.

Jongman! doch jy jo bêst as boer:
 Jongwyfke! pas op 't hûsbistjûr
 En siikje jimmer 't bêste.
 Dêr soundheid by en goede moed
 Hawar! dat winskje 'k jimme hjûd,
 Fen nou ôf oan ta 't lêste.

Freugde en Frjeunskip.

SANG-FOARDRACHT.

*In pear lju, yette jong, sitte yn in ienfâldige went foar in iepen
finster, en sjonge.*

WIZE: *Op een schoonen zomeraavond.*

Scoe men hjir net nochlik sitte?

't Waer is seaft en 't fjild is grien;

Blommerook waeit ús tomjitte.

Hark ris! kloppet dêr net ien?

Klop klop klop, klop klop klop klop klop klop.
(*twa kear.*)

It refrein wirdt songen op fjouwer stimmen, twa yet efter
de skermen; wiles wirdt efter de skermen ek oan 'e doar
kloppe, op 'e mjitte fen 't sjongen.

Hwa scoe dat yet wêze scille?

Siz, hwa kloppet hjir sa let?

DE FREUGDE, YET EFTER 'E SKERMEN.

Ik bring jimme nocht en wille;

'k Bin de Freugde, kear my net.

Klop klop klop, klop klop klop klop klop klop.
(*twa kear.*)

IT PEAR, FEN BINNEN.

Freugde! Freugde! né wy binne

Net op golle freugde tsjin;

Mar komt Freugde lykme allinne,

Dat is dôch ús net nei 't sin.

Né né né, né né né né né né. (*twa kear.*)

DE FREUGDE, FEN BÛTEN.

Ik bin net allinne kommen ;
 Frjeunskip, altyd my sa trou,
 Hab ik op 'e side nommen ;
 Mei' wy binnen komme nou ?
 Klop klop klop, klop klop klop klop klop klop.
(twa kear.)

IT PEAR.

Hest de Frjeunskip oan 'e side,
 Frjeunskip frij fen alle skyn,
 Dy ús al sa faek forblydde ;
 Kom mar yn den, kom mar yn !
 Kom kom kom ! kom kom kom kom kom kom !
(twa kear.)

Onder 't sjongen fen it refrein wirdt de doar iepen dien en Freugde en Frjeunskip komme op 't toaniel. Freugde is in jongfeint fen in jier of sechstsien, yn in grien kostúm, forsierd mei blommen en goud. In giele hoed het er op, mei in krânse der om fen reade en giele blommen. In fyoele of oar spylwark het er yn 'e hân. Frjeunskip is in jongfaem yn 't wyt, mei los hier, dat hjar oer de skouders hinget, en in griene krânse om 'e holle, mei forjitanyet-blomkes der yn. In lyts wyt houndtsje het se op 'e earm of oan in koarde by hjar rinnen. Hja sjonge togearre :

Goeden joun ! kinn' wy hjir bliuwe ?
 Ha jimme onderdak for ús ?
 By oprjuchte tige ljuwe
 Nimme wy sa graech ús thús.
 Ja ja ja, ja ja ja ja ja ja. *(twa kear.)*

IT PEAR.

Wolkom ! wolkom binne jimme !
 Freugde en Frjeunskip hân oan hân
 Scoe men yn 'e hús net nimme ?
 Dat wier bjuster onforstan.
 Ja ja ja, ja ja ja ja ja ja. *(twa kear.)*

FREUGDE EN FRJEUNSKIP.

Ja, wy reisgen hjir nou hinne

Om 't ús tocht, yn disse tiid

Scoene hjir gûds wêze kinne

Mei ús komste tige bliid.

Ja ja ja, ja ja ja ja ja !

(*twa kear.*)

IT PEAR.

O! hwet treft dat moai en tige.

Sjuch, dêr sit in nij jongpear,

Dat syn heechste winsk forkrige.

Hjûd boun hjar it houlik gear.

Ja ja ja, ja ja ja ja ja.

(*twa kear.*)

FREUGDE EN FRJEUNSKIP.

Den binn' wy hjir komd as roppen.

Nij jongpearke! leau mar fêst,

Freugde en Frjeunskip binn' fen boppen

Saeijen komd ta jimme bêst.

Ja ja ja, ja ja ja ja ja !

(*twa kear.*)

Wille woll' wy jimme bringe,

Ja, wy scille folle swiet

Troch it sûre en 't bittre minge,

Dat it libben jimme biedt.

Ja ja ja, ja ja ja ja ja !

(*twa kear.*)

Wy scille yn disse oarde bliuwe

Sa lang dat mar dûrje kin,

Om to meitsen alle ljuwe

Mei jimme iens fen doel en sin.

Ja ja ja, ja ja ja ja ja.

(*twa kear.*)

IT HÉLE SELSKIP.

Freugde en Frjeunskip! ja wy scille

Heech jim achtsje ta oan 't lêst.

Hwent it libben jowt gjin wille

Sonder jimme, dat stiet fêst.

Ja ja ja, ja ja ja ja ja !

(*twa kear.*)

Hwet jim ek bilibje meije
 Nij jongpear! út jimme went
 Freugde en Frjeunskip noait forjeije:
 Hjar bihâlde, ho 't ek rint.
 Ja ja ja, ja ja ja ja ja ja! (twa kear.)

As wy Freugde en Frjeunskip misse
 Binn' we er tige min oan ta.
 Greate lêsten kinn' wy risse
 As wy help fen hjarren ha.
 Ja ja ja, ja ja ja ja ja ja. (twa kear.)

In stikje fen Kotzebue frij neifolge en útlange.

DE ALDBOER.

*De „Fryske Tsjerne” fen Gysbert Japiks forarbeidde en
 brûkber makke for ús ti'd.*

Ik winskje jimme lok, jongman en jonge frou!
 Dat ljeafde jimme bynnu' altiden lyk as nou.
 Ja, libje lang en soun en bliid aloan togearre!
 Gjin tsjinrin of fortriet moat jimme lok bidjerre.

Do 'k yn 'e koken kaem, dêr wier in swiid gerid
 Fen warber tsjinstber folk; 'k sei: dit reitse ik yn 't lid
 As 't wiif de wirtel die. Dit scoe my ek wol flije.
 Is dit de himelwei? Lit my den ek mei lije.
 Dat wier: skik oan! ik iet my dêr in roun swiet liif.
 Ik tochte, hie 'k hjir ek de mage fen myn wiif,
 Fen ús twa greate bern en ús healwoechsen jonge,
 Ik troppe dy sa fol as 'n pas-opblaesde bonge.
 Mar doch dyn bêst mar! de búklapper is net dea.
 Gear iten tynt net út, goed bier is ek net kwea.

't Is hast it selde spil as mei de kiezerije
 For lju fen 't dyksbestjûr, nou foar in jier of trije.
 As 'k tiisdeis yn 'e stêd den earne gyng of stie,
 Den wie 'r al skielik ien dy boadskip oan my hie.
 Ja, sikerwier, op eltse hoeke fen in strjitte
 Kaem my in goede frjeun, dy 'k nauliks koe, tomjitte.
 Den wie 't: Dei, Tsjebbeboer, ho giet it? Ik bin bliid
 Dat 'k jo ris sjuch. Kom yn! jy ha wol efkes tiid.
 Hjir is tabak en bier. Wol je ek hwet mei ús ite?
 Dy stêdlju hiene den for 'n kear in rynske rite.

Ik wier hjir hinne komd om jo hwet jild to jaen.
 En 't liket my sa ta, hjir is wol hwet fen dwaen.
 Ik sjuch my amper blyn! is 't himelryk to finen
 Op ierde, den is 't hjir. 't Is neat as sinneskinen.
 It bleakret yn myn each fen silver en fen goud.
 't Is swiid hwet de yngoe God al oan 'e minsken jout.
 't Is bjuster en onfoech! hja kinne 't iten meitse
 As bisten, blommen, griente, en dat kin yette smeitse.
 De beammen waechse hjir, sa 't liket, op 'e flier,
 't Grien oan 'e mûrren! 't is onbidich, sikerwier!
 Dêr flaggen twisken yn, dy lykje wol fen side.
 't Is krekt as scil de Hear hjir yn Jerúzlim ride.
 O, sauntsien en gjin ein! hwet ha jim hjir in nocht.
 De wrâld is op 'e rin! Ho wirdt it sa bitocht?

Do 'k boaske wier mei Ynsk (hwet wie 'k do yet in jobbe!
 En hja goesloof wier jong!) hwet ha 'k do patte en sobbe!
 Hja wier sa gol en froed, sa loddrich en sa swiet.
 O jeugd, o swiete jeugd! Ik makke in sjongsum liet
 For hjar en my do op ús eigen frijerije.
 Soks koe 'k do yn dy tiid wol aerdich by 'noar krije.

WIZE: *Waar is Keesje, waar is Keesje?*

Hea! hwet famke giet dêr hinne?
 Is dat Ynske Widmers net?
 Ynske ljea, bist hjir allinne
 Op 'e joune yet sa let?

't Rint for dy
 Nou, tinkt my,
 To forfelend en to ienlik.
 't Is for my net mear as binlik,
 Dat ik dy oan hûs ta bring.
 Hest dêr neat op tsjin, ljeaf ding?

Tsjebbe, lit dat! Sjuch, dêr jinsen
 Stiet ien oer de bûthúsdoar
 Spitich kypjend, — dat is Rinsen;
 Dy giet ommers by dy foar. —
 Né, ik lij
 Ynsk om dy
 Sauntichtûzen deaden, fanke!
 Rinsen ha 'k al lang bitanke.
 Hja het yet bistek op my,
 Mar ik set myn sin op dy.

Fij! dêr scoe men grien op wirde.
 't Slimste is, dat ik dy net leau.
 Kinst 't bûten my net hirde?
 't Is to gek, it is to sleau.
 Jow dyn kar
 Rinske mar. —
 Ynske, né, dat mei net wêze.
 Nimmen oars kin my genêze
 Fen myn hertsear en biswier
 As moai Ynske, dat is wier.

Fij! kin ik dyn leed fordrjuwe?
 Nou, hwet woest den dat ik die?
 Liet ik dy nou by my bliuwe,
 Elk sei, dat 'k dy boaske hie. —
 Ynske, 'k woe
 Dat dat koe. —
 Tsjebbe, liet ik my bilêze,
 Scoest dou dêr mei tsjinne wêze? —
 Ljeaf, oerfloedich! is 't den sa?
 Ja, ik sjuch dou stimste ta.

Jongpear, jim hadde 't hjûd útwrydske wrâldsk en wyld.
 De breid dy sit dêr as in fyn albastren byld,
 Sa oer'e mjitte moai mei pronksieraed bihingje,
 Dat ik moat hjar oansjen, ik kin my net bitwingje.
 Ja, al hwet ik hjir sjuch, hwêr 't ik myn eagen draei,
 Dat sa moai as 't kin, sa ljeaflik en sa fraei.
 En lykwol, brêggeman, jy meije sliepe of weitse,
 Leau ik, jy scille jo mei hjar net mear formeitse
 As ik mei Ynsk. Ik gin 't jo túzenkear sa goe!
 Jy hiene alheel jou winsk as ik it skikke koe.
 Ha jy in hert as ik do ik dat sangkje makke,
 Den is jou wille hjûd, scoe 'k tinke, alheel folmakke.
 Do wie ik yn myn skik; och feinten! 'k wie sa ryk.
 'k Tocht yn 'e wide wrâld is nimmen my allyk.
 Myn Ynske wier myn al, myn Ynske wier myn wille;
 Myn hert dat wier sa licht, in goezzeplom koe 't tille.
 Fyngouden earste jier! ho rêd roanst dou to'n ein!
 Wy sylden mei 'e pream, wy jotten mei 'e wein,
 Nei oarreheites nou en den nei Ynske migen,
 Of nei ús moaïke-en-hjars, dêr 't wy den húsrie krigen.
 Sa gearren wy it goed togearre mei ús twaen.
 O! for prins Fredriks steat woen' wy ús lok net jaen.
 O, njuggendûbeld swiet, as ik myn ingelswiete
 Sa op 'e side siet, den hie myn lok gjiu miette.
 't Neitinken dêrfen is yet folle swietter my
 As súker en keniël oer tsjokke rizenbrij.
 Dêr wier gjin deijen oan, ik scoe dêr goud út smeije!
 En hja woe lyk as ik; neat koe ús nocht forjeije.
 O, jouwrengroat! hwêr bljuwt myn tiid? Nou, 't is gjin
 [bean!
 Hwet praet ik roun yn 't boun? 't Is hege tiid fen gean.
 O, deale! koe 'k mar gean! hwet skeelt der oan myn
 [skonken?
 De holle rint my om; ik bin foarsiker dronken.
 Ik ha myn búk sa fol, dat 't net skolperje mei.
 Nou, jonge ljuwe! ik tankje jimme en siz goen dei!

TsJEBBE sjongt, heal yn 'e sût nei hús geande.

WIZE: *Dy 't hjir mei oprjuchte trouwe* (Fryske Sang, blêds. 49.)

Swiet, ja swiet is oer 'e mjitte
 't Boaskjen for de jonge lie.
 Kreftich swiet is 't, siz ik yitte,
 As it giet mei âlders rie.
 Mar oars tiget it ta 'n pleach,
 Sa 't ik oan myn geafeint seach.

Goudne Swobke, lit ús pearje,
 Bea hy hjar mei mylde stim.
 Och, sei hja, ho scoe 'k dat klearje?
 Witst dou rie ta heit en mem?
 Ljeaf, dat nim ik ta myn lêst.
 Dêrmei wier de knôtte fêst.

't Waerd in pear; hja moasten ite,
 Mar hja hiene gjin gewin.
 Heite seach as woed er bite,
 Mem wier tizich, lef fen sin,
 Och! sei se, elt-e jier in bern!
 Wier 'k yet faem! ik woe 't sa jern.

Hoaitte en Hoatske op snein to keamer
 Makken 't mei elkoarren klear.
 Tetke krige Sjolle kreammer
 Op Sint-Steffen of Nijjier.
 Nou rint elkom as in slet
 En bikleije 't, mar to let.

Oeds die better, nei 't ik achtsje,
 Do 't er Sets syn trou tasei.
 Hy liet de âlders effen plachtsje
 Hwet dy beide joegen mei.
 Nou bisit hy hûs en skûrr'
 En syn bern fleane all'man oer.

Ork, myn soan, wot dou bidje,
 Rin net oan krekt as in mol.
 Jeld en rie lit mei dy frije,
 Bern, den gean dyn saken wol.
 Ja, den scil oer al dyn dwaen
 Wis de himel segen jaen.

TASPRAEK.

Goefrjeunen! ik woe wol it wird efkes ha.
 Doch jimme, forsiikje 'k, it harkjen dêr ta.
 Ik winskje oan it pearke, nou efkes forboun
 In wirdtsje to sizzen wolmienenend en roun.
 Ja, Breid! dy 't it alderlik hûs nou forlit,
 En Bréggeman! dy 't oan hjar side dêr sit,
 Ik kin dêr net frij fen, it leit op myn wei
 Tsjin jimme to sprekken hjir op disse dei.

Nou lêz ik myn winsken yn ienen mar op.
 Ik winskje jim earst it gedild ta fen Jop.
 Hwent is dêr in hopen hwêrsonder men 't rêdt,
 Gedild, siz ik jimme! dêr sonder kin 't net.
 Gedild is, leau ik, for de man en for 't wiif
 Allike onmisber as iten yn 't liif;
 Foaral as dêr bern komme. En bljuwe dy wei,
 Den tink ik, dat me ek wol gedild habbe mei.

Den winskje 'k yet fierder, — it nimt my neat ou —
 Jim hûslik gelok ta, 'n onbidige sjou!
 Mar dit ha jim sels tige mei yn 'e macht;
 Dat slane rju minsken net heal genôch acht.
 Nim dêrom fen my, oan 't bigjin fen 'e baen
 In rie oan, dy 't net yn 'e wyn is to slaen.
 Jongman en jongwyfke! onthald it altyd,
 Dat tsieren en kibjen de wille forsmyt.

It trouwêzen giet al fordealde ongelyk.
 De himel is 't soms, mar de hel ek wol lyk.
 Mar mei me er in hel of in himel oan ha,
 Grif docht men dêr sels altyd frijhwet mei ta.
 En dêrom, jongpearke, stel ik jimme foar:
 En lit dat lyts diveltsje noait binnen doar,
 Det tsjetttersucht hjit. Doch aloan jimme bêst
 For 't bljuwend bihald fen de frede en de rêst.

Nou leit der my yette sahwet op myn hert,
 Dat 'k ek mar gau efkes dêr ou smite moat.
 It wyfke, nei 't Paulus seit, is in swak fet,
 Dat faek fen de sterke wol help nedich het.
 De man moat hjar hoedsje, forearje en ontsjen;
 De kost moat er winne for hjar en de bern.
 In man, dy 't syn wyfke forstânnich regearret,
 Hjar lekken fordraecht en hjar deugden weardearret,
 Net swier oer in bytsje tsjin-eameljen tilt,
 Gjin frjeun is fen tsieren, gjin slaef fen syn jild;
 Dy 't spielen en himmeljen draecht mei gedild,
 En jout, as 't ris tsjinrint, syn wiif noait de skild;
 Dy, wirch fen 't geskrep yn syn daegliks bidrjuw,
 Syn nachtrêst graech mist for 't lytsberne-geskreau:
 Sa'n man hâldt by alle biswieren en krús
 Sa grif as in klontsje de frede yn 'e hûs.

Nou gekheid oan kant. Jonge ljuwe! 't stiet fêst,
 'k Sjuch graech jimme lokkich fen nou oan ta 't lêst.
 Ik winskje oan 't ein fen myn heukerich dicht.
 Jim krigele moed ta for eare en for plicht.
 En ho 't jimme giet, hwet jim haget of let,
 Forjit jimme frjeun yn der iwichheid net.

IN BÊSTE MAN.

'k Hab in bêste man, sei Tet.
 Better is dêr, leau ik, net;
 Wol hwet los en tige wif,
 Mar hy mient it goed, dat 's grif.

Ien ding is my net nei 't sin.
 Hy fortsjinnet hwet to min
 En jout my de skild dêr fan.
 Oars is Ruerd in bêste man.

Faken komt er mei in rûs
 Jouns nei âlven yn'e hûs.
 Lilk en koppich is er den.
 Oars is Ruerd in bêste man.

Mei de faem fen ús kastlein
 Docht er 't nuver, wirdt der sein.
 Nou, dêr ha 'k gjin hinder fan;
 Ruerd is oars in bêste man.

Somtyds komt er dronken thús
 En slacht alles hjir yn grûs.
 Ik krij inkeld ek in wan;
 Oars is Ruerd in bêste man.

Lêsten, ear 'k it wist of tocht,
 Het er stil ús bêd forkocht,
 En ik seach gjin cint dêrfan.
 Oars is Ruerd in bêste man.

Eltse minske het syn lek,
 Ik, fensels, ha mines ek.
 Ruerd het nukken nou en den;
 Mar hy is in bêste man.

Hien' de froulju jimmerwei
 Sa mar oeral frede mei, —
 Húslike onrêst en getsier
 Gyng de wrâld út, siker wier

Lykwol, Brêgg'man! ried ik jo,
 Doch it net as Ruerd sa grou;
 Hwent sa'n froed gedild as Tet
 Ha de measte froulju net.

HO 't JAN TINKT.

Dy 't om hjar jild in ald wiif trout
Foarspelt men, dat dit gau him rout.
„Jild,” seit men, „jout gjin wille en tier,
As 't wiif net aerdich is en bl er.”
Mar Jan tinkt sa: In totebel
Mei 'n hólle mûle en tearich fel,
Mei skylfisk-eagen en in noas,
Dy 't liket op in swartseldoas,
En bjustre meagre kromme lea,
Mei jild dêr by; dat is net kwea.
Mar sjuch, men moat dêr hwet ta wenne.

In gnap jongwiif wol alles ha,
Knikt alle mánlju frjeunlik ta,
Mei 't mûltsje snipper yn 'e ploai;
Hwent o! hja fynt hjar sels sa moai.
Se is graech op pretten en bisiten,
En thús den het se wol ris riten
Dat nimmen by hjar dûrje kin.
Hjar man moat nei hjar tizich sin
Him skikke, en fen hjar dwerse holle
Gedildich alles lije wolle,
Oars wirdt se gek of falt se flau.
Sa 'n wiif is yn 'e mode nou;
Mar sjuch, men moat der hwet ta wenne.

DE BRILLEKEAPMAN.

Pratende foar to dragen of sjongende.

WIZE: *Kom Setsljeaf, kom, nou keamer-op.* (Lieteboek, no. 60.)

Ik kaem hjir mei myn brillen lâns,
 Nou kypje 'k efkes binne.
 Ik tocht, dat is in bûtenkâns,
 Hjir scil 'k hwet slite kinne.
 Hwent s uch, for elk en ien,
 For minsken jong en grien
 En for bijierre ljuwe,
 For âld en griis, for dom en wiis,
 Hwet se útsette of bidrjuwe,
 Ha 'k brillen goed fen priis.

Foaral om op 'e houliks-wei
 To sjen yn alle hoeken,
 Ried ik jim oan, by nacht en dei
 In goede bril to brûken,
 Fen 't helderste kristal,
 Om altyd en oeral
 Op 't rjuchte plak to wêzen
 En alle ding goed nei to sjen
 Troch skjinne súvre glêzen.
 Den giet dêr neat forlern.

Ik nim de frijheid, Brêggeman!
 Jo earst ien oan to bieden.
 Dy hjir troch sjocht wit for in plan
 Sa 't heart him to birieden."
 Dy bril hjit „soun forstân."
 For elk yn stêd en lân
 Scil dy onmisber bljuwe;
 Skoan mannichien sa'n bril net het.
 Mar, jonge troude ljuwe!
 Dêr sonder kinn' jim net.

En hjir ha 'k ien, dy moat de Breid
 Mar op hjir noaske sette,
 Den seil se aloan mei goed bileid
 Op al hjar saken lette.
 Den wirdt hjar alles klear
 En helder, jimmer mear,
 Om altyd krekt to witten
 Hwêr 't plak is dêr se heart to stean,
 En nimmer nei to litten
 It rjuchte paed to gean.

In bril forgreatet meastal hwet;
 Mar *disse* net heel folle.
 Ei né, hwa disse bril op het
 Sjocht alles oer 'e holle
 Hwet net in byt bitsjut,
 En dôch faek oarsaek wirdt
 Fen tsieren en fen kibjen.
 Kom oan, hwa wol dêr ien fen ha,
 Om fredich deis to libjen? —
 Gjin ien? Dat fâlt my ta.

Sjoch, ontofreesdne minskebern,
 Dy faek sa kleije kinne.
 Hjir ha 'k in bril dy lit jim sjen
 Ho'n hopen lju dêr binne
 Dy 't folle minder ha
 As jimme ont diss' tiid ta.
 Jim sjogge nei de hichte,
 Dat is tofolle jimme pleach.
 Oan 't kypjen nei de lichte
 Went disse bril jimme each.

Men seit, de ljeafde makket blyn,
 En 't liket sa to wêzen.
 Hjir ha 'k in bril dy tige fyn
 En helder is fen glêzen.
 In feint dy hjir troch sjocht,
 Net licht in misset docht
 Yn 't stik fen frijerije.

Hy kin mei help fen disse bril
 In stikje gûd forkrije,
 Dat net forblikke scil.

En hjir ha 'k for de fammen ien ;
 Dy scil hjar tsjinje kinne
 As hjar in frijer ljeaf en grien
 Tofoaren praet fen minne.
 Hja kinne sjen hjir troch
 Olt al dat sleau gedoch
 On-echt is of goed mienen
 Dat foartkomt út in suver hert.
 Den wit in faem yn ienen
 Ho 't hja mei sa'n ien moat.

Jim wolle, leau 'k, yn 't iepenbier
 Gjûn brillen fen my nimme.
 Dôch moatt' jim elk ien ha, dat 's wier
 Dêrom forsûkje 'k jimme,
 Kom mar to mûk by my.
 'k Onthjit jim dat ik swij.
 'k Wol nimmens lok bidjerre.
 Ik winskje nou oan disse twa,
 En oan jimme allegearre
 In bulte wille ta.

T A S P R A E K.

Heechachte jonge ljuwe ! ik mocht
 Mei folle wille 't nijs fornimme,
 Dat de oanrin, dy sa mannich docht,
 Ek ondernommen waerd troch jimme,
 Om boun to wurden troch it boask,
 Nei 't lange frijen trou en hoask.

Ik hoopje dat der wiis bileid
 En fêste moed yn jimme wennet.
 By al hwet op jim wegen leit
 Is neat hwet jimme better tsjinnet.
 Wês goed for alles ryp en ré,
 By 't farren op 'e houliks-sé.

Bitoeftens, wolbiredte moed,
 Komt mear as oars to pas yn 't trouwen.
 Fijannen komme er folle en tsjoed,
 Dy siikje jimme leed to brouwen,
 Troch ouginst, spyt, kwealaster, haet,
 Of nytgerij út eigenbaet.

Mar fij! hwêr kom ik mei foar 't ljocht?
 Sa scoe 't hast lykje, dat ik jimme
 Yn ienen bang to meitsen socht,
 Troch 't sterke kleurjen fen it slimme,
 En dat it houlik, nei myn sin,
 Net folle anders wêze kin.

Né, dat is lang myn miening net;
 Ik priisge 't houlik boppe miette.
 Dy dêr it rjuchte doel by het,
 Dy mei yn wierheid lokkich hjitte;
 As ljeafde en deugd mar stean oan 't roer,
 Den glydt it skipke er maklik oer.

Hwet jout yen romte en greате steat,
 As 't hert gjin frede het fen binne?
 En lêst fen bûten hindert neat,
 As we yn ús sels gelokkich binne.
 Den giet men wol to moed yens wei,
 Ho hultrieh dy soms wêze mei.

Dat winskje 'k jimme, wearde twa!
 Wês jimmer tierich en foarspoedich!
 Nim dei by dei yn ljeafde ta!
 Bljuw onder leed en rampen moedich!
 Ek winskje 'k jimme lok to sjen
 Yn 't bliid bisit fen ljeave bern.

Bring fleurich jimme dagen om
 In hele lange rek fen jierren.
 Bilibje in rêstige âlderdom,
 En ek it gouden brillofftieren,
 En sjuch oan 't ein fen jimme baen
 Foldien tobek op al jim dwaen.

Tink faek en folle om jimme frjeun.
 Mei jimme lok seil mines rize,
 Dêrom ha 'k ek dit rymke skreaun.
 Al is just net myn trant en wize
 Sa 't nei de kinst wol wêze moat,
 't Komt út in rjucht wolmienend hert.

IN WYFKE MEI LINT TO KEAP.

Pratende of Sjongende.

WIZE: *Bonjour, mijn allerliefste kind.* (It Lieteboek no. 55.)

'k Siz jimme goeden joun, jongpear!
 En allegearre, dy 't hjir mear
 Foriene binne op disse pret.
 Ik mei dêr ek wol by, oars net?
 Ik doch yn lint; nou tocht my sa,
 Dêr ma'k mei op in brilloft ta;
 Dêr kin ik licht negoasje dwaen.
 Nou hoopje 'k, dat seil hjir bislaen.

Sjuch hjir ris, Breid, hjir hab ik wyt.
 Sa helder ynwytt is gjin kryt.
 't Is 't sinnebielt fen súvre trou
 En froede oprjuchtens. Dat past jo.
 It wyt foreasket noed en soarch,
 Oars wirdt it gau onsjuen en smoarg.
 En mei oprjuchte trou en ear,
 Dit witt' jy, leit it ek sa tear.

En hjir ha'k read, sa fleurich blier
 As 't selde sjoen wirdt, is 't net wier?
 Dat het fen âlds it teiken wêst
 Fen ljeafde like waerm as fêst;
 Fen stille sedichheid mei ien.
 Dêrom past jo dit lint, nei 'k mien.
 Of pronkje jy net ljeafst mei hwet
 Dêr 't ien mar part en deel oan het?

Hjir hab ik giel, dat-blinkt as goud.
 't Is Cères kleur, dy 't noat ús jout;
 Ek stelt it ús de bliere Auroar,
 Godinne fen de dage, foar.
 Jy scille, hoopje 'k, yn jou hûs
 Ek segen bringe by de rûs.
 En as hjir *ien* mei pronkje mei
 Binn' jy it; tink er mar op nei.

Nou, Brêggeman! ha 'k hwet for jo.
 Sje dêr! it dat gjin prachtich blau?
 De kleur fen 't soun forstân is dit,
 Fen frommens dy 't fen binnen sit,
 Fen wysheid ek en flinke moed
 By al hwet edel is en goed.
 Dêrom scoe 'k tinke, Brêggeman,
 Is dit jou kleur. Hwet siz je er fan?

Ik hab ek sierlik poarper yet.
 Dat is de kleur fen macht, sa 't hjit,
 Fen oansjen en in hege steat.
 Wês jy yn je eigen hûs mar great,
 En brûk jou macht, as 't wêze moat,
 As 't goede en 't wiere komt to koart;
 En lit gjin onrjucht oer jo gean.
 Den komm' jy heech yn 't blêd to stean.

Mar sjuch dit moaije grien ris oan.
 Dat is de hope, dy 't aloan
 Us moed jowt op 'e libbens-wei,
 En jo fêst ek op disse dei.

Ja, hoopje en leauwe moatte wy;
 Dêr bljuwt men flink en fleurich by.
 Ik winskje, ho 't ek mei jo giet,
 Dat noait de hope jo forlit.

Swart ha 'k net meinomd, hwent de rou
 Heart nou net thús by dizze ljuw.
 Ik hoopje, dat noait siels-fortriet
 Forbittret jimme libbensswiet,
 Mar lint mei kleuren blier en fris
 Altiden jimme gading is.
 Tink mar om my, 'k ha romme kar.
 Nou winskje 'k jimme 't bêste mar!

En fierder, alle brillofts-ljuw,
 Al bion' jim heel net keapswiet nou,
 Dôch ha jim, tink ik, sjoen en heard,
 Myn linten binne net forkeard.
 Moat ien fen jimmen soms hwet ha,
 Kom frij; ik jou in praetsje ta.
 Jim witte, ik wenje net sa fier.
 Nou winskje 'k jimme in boel plezier.

Wer in Taspraek.

It dichten is myn hantwirk net,
 Mar 'k rimelje soms wol ris hwet.
 Nou rekke 'k oan 't skrjuwen
 En makke sa dit brillofts-dicht,
 Om reden dat ik net sa licht
 As follen tink oer 't trouwen.

Jimme ek net, pasforiene pear!
 Dat wit ik fen jim beide klear.
 Dêrom doar ik forspelle;

Gjin neibirou of jammerklacht, —
 Alteas yn de earste wike of acht, —
 Scil jimme folle knelle.

Jim habbe 't fêst wol goed bisind,
 Hwet immen docht, dy soks bigjint
 As jimme nou bigjinne.
 't Is oars hwet as in skiep of kou
 To keapjen. Tink dat jimme nou
 Oan elkoar fêstsmeid binne.

't Is altyd net: kom, ljeaf ke, kom!
 't Jowt ek wol riten, tink er om!
 Dy 't jimme rêst binimme.
 Al is 't yn 't earst altyd moai waer,
 De loft wirdt mei 'e tiid ek raer
 En bujjich, siz ik jimme!

En komt dêr lytsgûd oer 'e fier,
 Dat jowt sa'n drokte let en ier,
 Dat kin 'k net heal biskrjuwe.
 Dit wit ik wol, dat heit en mem
 Dêrby, al is 't ek lang net slim,
 Net altyd dildich bljuwe.

Mar stil, sok praten is net goed,
 'k Scoe meitse sa, dat jimme hjûd
 It boosk al kaem to rouwen.
 Dat scoe my spite, dêrom kear
 Ik 't blêd oars-om en siz: Jongpear!
 Gelok mei jimme trouwen!

Myn winsken riede jimme wis,
 Omdat myn wille greater is
 As jimme wille krije.
 Ja, komt it nei myn herts-bigear,
 Den wirdt jim houlik fyftich kear
 Sa dreech as jimme frijen.

Ek hoopje 'k tige graech to sjen,
 Dat ljeave, moaije, flinke bern
 Jimme ierdk gelok forheegje;
 Dy 't mei hjar deugd en hjar forstân
 In sieraed wirde fen ús lân. —
 Dêr wol 'k in glês op leegje.

YETTE IN TASPRAEK.

Goêfrjeunen! as dêr sokke twa
 Troch de echtebân can elkoar reitse,
 Den mei' we ús sikerwier formeitse
 En wol in tige feestdei ha.
 Hwent swiet is for de jonge ljuwe
 It boaskjen; dit seil wierheid bljuwe,
 Sa faek 't yn deugd en eare giet
 En súvre ljeafde hjarren liedt.

Ja, ljeafde docht de doar hjir ta.
 Hwêr ljeafde wennet dêr is segen,
 Bistjurt ús dy net op ús wegen,
 Hwet wearde scoe den 't libben ha?
 Krekt as in skrokke sân-woestine,
 Dêr 't alles moat fen toarst forkwine,
 Sa waerd ús libbens-paed, tinkt my,
 Stie net de ljeafde ús jimmer by.

As bern fen ien en 't selde hús
 Yn ljeafde by elkoarren wenje,
 En de aldersoarch mei ljeafde leanje,
 Den is dêr wille by de rûs.
 Lit immen jild by bulten winne,
 Yn al hwet djûr is meidwaen kinne;
 As ljeafde ontbrekt is alles min,
 Den stiet op 't lêst him 't libben tsjin.

Mar as dêr twa mei siele en hert
 Troch ljeafde oan elkoar hjar forbine,
 Hja scille houliks-wille fine,
 Al is gjin oerfloed just hjar part.
 As ljeafde en deugd hjar dwaen bistjûre,
 Den meije nyd en ouginst loere
 Op hjar gelok, — dy steure 't net;
 Dy habbe op ljeafde en deugd gjin fet.

Net altyd kin ús libbens-paed
 Oer griene blommefjilden rinne.
 Net altyd kui'rje wy dêr hinne
 As onder nochlik beamme-kaed.
 Net altyd kin de sinne skine;
 Troch mist moat faek hjar locht fordwine,
 En onwaers-buijen fel en wreed
 Bringe ús yn eangstme soms en need.

Ho haldt men den by alles moed
 Om mei gedild yens pak to dragen,
 En yn de kommerlykste dagen
 Yet fol to hâlden: God is goed!?
 De ljeafde, ja, de ljeafde allinne
 Seil immen stypje en sterkje kinne
 Om onder 't leed syn plicht to dwaen
 En net yn wanhoop to forslaen.

Ho scece dêr sonder mylde rein
 En sinneskyn in blomke tierje?
 Ho seil ús libbens-wille oanblierje
 As ljeafde ontbrekt? Dat is forsein!
 De ljeafde is 't heechste hwet wy kenne;
 Hwent God is ljeafde. Ja, Hy wenne
 Hwêr 't ljeafde wenne altyd, en brocht
 Dêr segen oan en treast en ljocht.

Non winskje 'k jimme, jonge ljuw!
 Dat ljeafde jimme aloan bisiellet

En altyd jimme paed bestriellet
 Den jout dit boask gjin neibirou.
 Den kinn' jim moedich ontbiskromme
 Oer swierrichheden hinne komme.
 Sa hoopje 'k, dat jim mannich jier
 By elkoar bliuwe yn wille en tier.

TOAST OP 'E FRYSKE FAMMEN.

De bêste minsken op 'e wrâld
 Dat binne mânlju en froulju.
 Ien dy 't him dêroan jimmer hâldt
 Kin goed troch 't libben rôlje
 Dôch ha 'k de fammen ljeaver yet.
 Ja, 'k doar hjir drystwei roppe:
 Gjin skepsel op disse ierde giet
 In snipper faem tobope!
 En echter as yn 't Fryske lân,
 Leau 'k, dat se nearne binne.
 Ik nim de romer yn 'e hân;
 Kom, feinten om my hinne,
 Doch jimme my dat nei en siz;
 Fen 't easten ou ta 't wêsten
 Binne onder alle fammen wis
 De Fryske fier de bêsten!
 Wy wieren stumpers op en út,
 As we ús dat sizzen skammen.
 Dat noait! wy stekke ús glêzen út
 Op de ear fen Fryslâns fammen!

BY IN BRÈGGEMANS-PIIP.

In piip, dy 't grien en blomkes sierje,
 Ontfang dy, Brèggeman! fen my,
 Omdat jy hjûd jou brilloft fierje.
 Smook swiet dêr út en tink dêr by:
 Sa'n piip brekt somtyds gau;
 In blomke blèddet ou;
 Mar jimme ljeafde en trou
 Moat bliuwe lyk as nou,
 Ja, nimme earder ta as ou.

IN FORBIELD,

net ta neifolging.

O Sauntsien! hwet binn' hjir in minsken by-ien.
 'k Sjuch flaggen en krânsen en blommen en grien.
 Jim hâlde hjir brilloft, bigryp ik nou al.
 Dêr ik yn 't foarmidden! ho treft it sa mâl?!

Hwet stiet it hjir feestlik en fleurieh dêr foar!
 De keamer, de minsken, it ien is nei 't oar.
 Ik kin my sa siker net sêd sjen bynei.
 Sa'n brilloft is net ien fen kom-allegei.

Nou moat ik mar earst nei de jongtroude ljuw.
 Hwêr binn' se? Ik fyn se, scoe 'k tinke, wol gau.
 Sa'n krudige brèggeman, sa'n kreaze breid,
 Dy fynt men út tûzen, al wirdt yen neat seid.

Nou wol ik jimme efkes fortelle, jong pear,
 Hwet ik onderfoun; licht is 't jimme ta'n lear.
 Myn Hoatske wier tweintich en ik tritich jier,
 Do binne wy troud. Minsken! wie 't mar net wier.

Myn wiif woe lang altyd net krekt lyk as ik.
 Hja woe net skewiele en ik stie op myn stik.
 Dat joech wol ris buijen balstjûrrich en raer,
 Al wie 't bûtendoar ek it sierlikste waer.

Ien jonge en ien famke mear krigen wy net.
 Dy woechsen as reid en dy mochten wol hwet.
 Us Lokke wier altyd myn hertlap, myn pop,
 En memke dy hie 't mei hjar Pierke meast op.

Hy krige mar bôltsjes en koeke fol-op.
 Hy fret my myn earen, sei ik, fen 'e kop.
 Joech ik hwet oan Lokke, den skimpte myn wiif:
 Dat roppige pyst het gjin boaijem yn 't liif.

Joech ik soms de jonge ris goed hwet op 't jak,
 Den krige er fen mem in stik bôle of in bak.
 Forgraude en forsnaude hja 't fanke t' onfoech,
 Den kocht ik swiet gûd, dêr 't ik Lokke fen joech.

Skold ik soms myn jonge for keallige dom,
 Hoats helle him oan en sei: Jou er neat ôm!
 Sei hja: Dat great fanke is to lui en to sleau,
 'k Sei: Steur dy net, Lokke, oan jim memme geskreau

As ik soms ris sjong, den gûlt Hoats as in kat.
 Hja skriemt somtyds ek, en ik laeitse den hwet;
 Hwent just as ik fleurich bin wirdt hja biroerd.
 Is hja ris plezierich, den pleagje 'k hjar goed.

Is 't iten forbarnd en wol ik it net ha,
 Den yt hja dêr krekt as in slatter op ta.
 Siz ik: Nou is 't iten my tige nei 't sin,
 Den wol hja net ite, den stiet it hjar tsjin.

Sa ha wy mei dwersbonglerij en getsier
 Nou libbe al yn 't fjouwer-en-tweintichste jier.
 En komt it oan 't silveren brilloffteest ta,
 Hwet scille wy den wer gehottefyl ha!

Dôch stel ik my foar as 't oan 't fierjen ta komt,
 Den wirdt by ús beiden gjin onrie fornômd.
 Den wirdt dêr op toast-slein, ho fredich en goed
 Wy altiden libben, as skiepkes sa froed.

Mar ik hab in earlik forslach dêr fen jown,
 Ho bryk en ho skean it mei ús altyd roan.
 As jimme dat moai fine, — elk het syn smaek!
 Den dogge jim ek sa mar; dat is den saek.

Slaen siker myn praetsje mar net yn 'e wyn.
 Al klinkt it hwet bjuster, dêr sit wol hwet yn.
 Bifalt jimme ús libben net, nim 't den foart-oan
 Mar net as in foarbieltd ta neifolging oan.

Brillossang

op in Brêggeman, dy 't yn sigaren docht.

WIZE: *Wij gaan nu naar Amerika.*

Sjong nou ris, frjeunen, flink en bliid
 In nije sigaresang.
 Hwent hwet dôch is yn disse tiid
 In ding fen great bilang?
 Dat is in echte pûk-sigaer
 Mei 'n tige fine geur.
 Hwêr 't dy ontbrekt is 't gjin moai waer,
 Dêr is gjin tier en fleur.

Dêr binne ljuwe froed en from,
 Dy lykje in prulsigaer;
 It moaiste blêd sit bûten om,
 Fen binnen minne waer.

Mar dat is de echte soarte net;
 Wy wachtsje ús for dy twa.
 Dy 't priuwe kin en oardeel het,
 Dy wol dêr neat fen ha.

Né, gean nei ús jongtroude man,
 Dêr fynt men se echt en goed.
 Bidroch is dêr gjin sprake fan,
 Men is dêr bûten noed.
 Jim fine dêr sigaren klear
 Sa boppe mjitte bêst,
 Sa binne se yn 'e wrâld net mear,
 Dat leau ik mûrrefêst.

Dêr is ek o! sa'n outrek fan,
 Hja fleane er omtrint wei.
 Dêr skreppe, leau 'k, wol lyftich man
 Mei iver dei by dei.
 Hwent het men ienkear dêr fen hawn,
 Den seit men: sokke mear!
 Hwa dat net seit het gjin forstân,
 Dat's as de dei sa klear.

Wy fine dêr ek romme kar;
 Siz mar hwet woll' jy ha.
 Nimm' jy *Ladena*? To den mar!
 Ik nim *Regalya*.
 Men fynt se dêr by kisten fol;
 Ek echte *Genrael Lee*.
 En kin jy *Genrael Köhler* wol?
 Dat 's ek in fine pré.

Ja, alles hwet ús frjeun bistjurt,
 Dat is oer-útte bêst.
 Fen bûten en fen binnen goed
 Het hy ek altyd wêst.
 By dy jongman is gjin bidrog;
 Ek is er lang net dom.
 En rûkt syn waer soms net genôch
 Den bring jy 't frij werom.

En nou 't hy 'n wyfke krige het
 Allike flink as hy,
 Bitwinge wy ús bliidskip net;
 Nou sjonge en juchje wy.
 Ut achting dy 't wy for him ha
 En for syn bêste waer.
 Wy swaeije him ús wierook ta
 Mei 'n echte púk-sigaer.

Frjeun! spylje flink dyn saken klear
 In hele lange tiid;
 Doch alle jieren yette mear;
 Wird ryk en libje bliid.
 Hab jimmer soundheid, wille en tier
 Togearre, wit ho lang!
 Wy sjonge oer fiif-en-tweintich jier
 Graech wer for jimme in sang.

Bij den Uitgever dezes zijn mede verschenen :

HET FRIESCH MUSEUM VAN OUDHEDEN
te Leeuwarden.

Groot 40 formaat. — 56 bladz. — 25 cents.

—0—

De Ontvluchttings-geschiedenis

van een zestal zware veroordeelden uit de gevangenis te Leeuwarden.

47 bladzijden. — 10 cents.

—0—

Friesland

van den Waterkant bekeken door Vreemdelingen.

136 bladz. — 50 cents.

—0—

Friesland

van den Waterkant bekeken door een Fries.

72 bladz. — 30 cents.

—0—

Wandelingen in den omtrek van Heerenveen,

w.o. ORANJEWoud, enz.

129 bladzijden.

50 cents.

—0—

JOUKE ROMMERTS,
op 'e reis nei Amsterdam, hinne en werom.

51 bladz. — 30 cents.

—o—

WANDELINGEN DOOR GAASTERLAND.

77 bladz. — 40 cts.

—o—

HET LEVEN VAN SIMON LANTINGA,

beroemd Buikspreker te Oranjewoud.

32 bladz.

20 cents.

—o—

LEAN NEI WIRKEN

OF

De Skatkiste mei Geheimenissen.

Blyspil mei sang.

80 blêds. — 25 cts.

—o—

Fryske Bril loftswille,

FEN
PIETER JELLES.

48 blêds. — 40 cts.

Wiersizzery fen Alde Foekje fen Heeg.

fen deselde.

78 blêds. — 40 cts.

—o—

HARMEN SCHRAA,

Volksrijmer — Teroordveroordeeld, doch Vrijgesproken

48 bladz. — 25 cents.

JAN HUT en drie andere misdadigers,

omstreeks 1800 aan de galg te Leeuwarden gehangen,
wegens een inbraak te Blesse.

114 bladz. — 50 cents.

—o—

Wieuwerd en zijn historie.

Labadisten — Anna Maria Schuurman — Grafkelder enz.

105 bladz. — 25 cents.

—o—

FOR DE PRAETSTOEL EN DE HIRDSHOEKE.

fen Waling Dykstra.

140 blêds.

50 cts.

—o—

Het Kroningsfeest te Heerenveen,

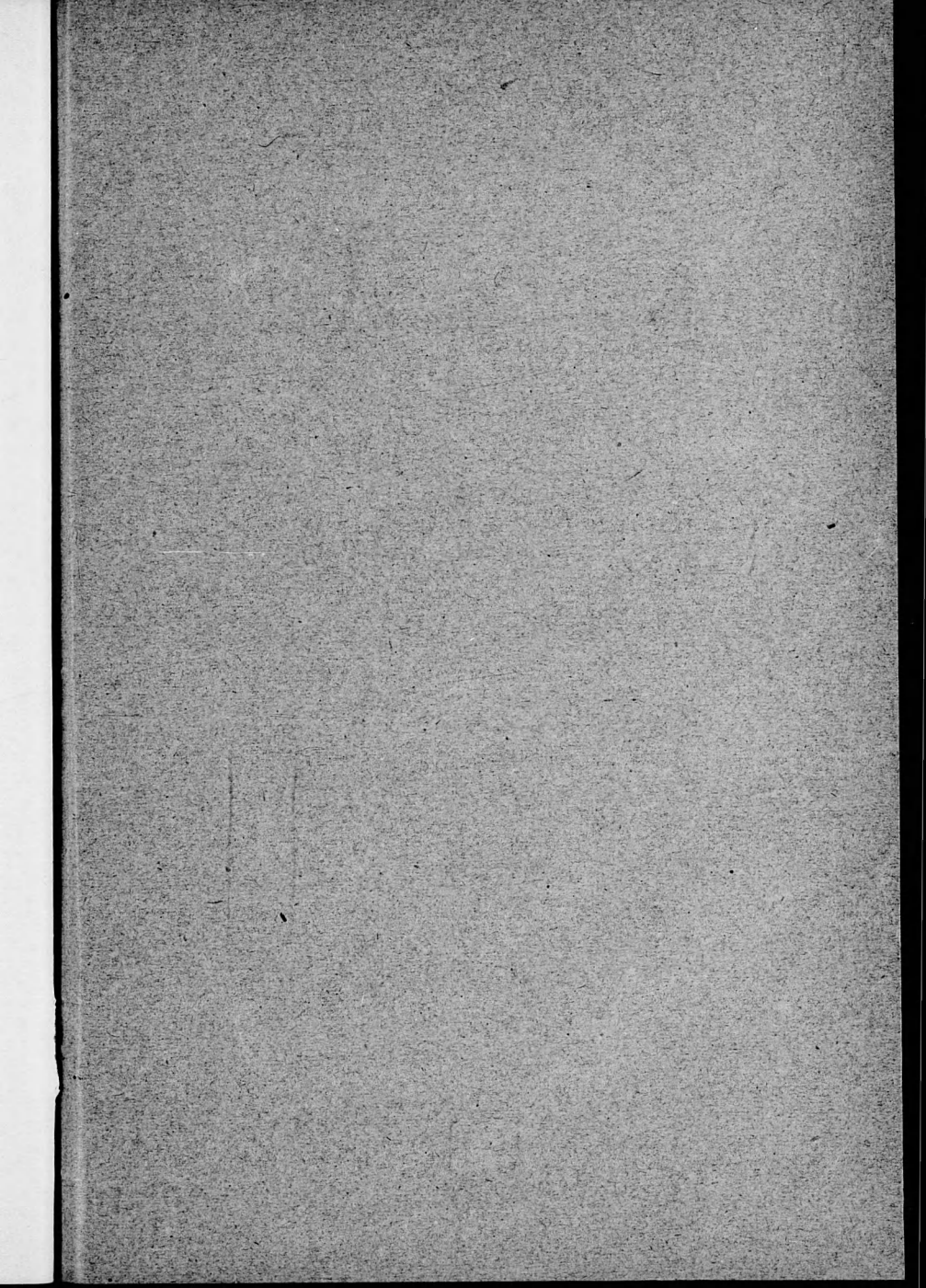
met een historische bijdrage over Woud en Veen en de personen
van den optocht enz.

48 bladz.

—

10 cts.

By de Printer fen dit boekje binne ek to kryen:

TOALVE BRILLOFTSSANGEN.

(Op greater en beter pompier oerdrukt út de **Foardrachten, Rimen en Sangen**, om op in Brilloft oan de gasten útrikt wirde to kinnen.) — **Priis 10 cinten.**

12 exemplaren f 1,00, frachtfrij oer 'e post f 1,10.

25 " - 1,85, " " " - 2,00.

50 " - 3,00, " " " - 3,20.

